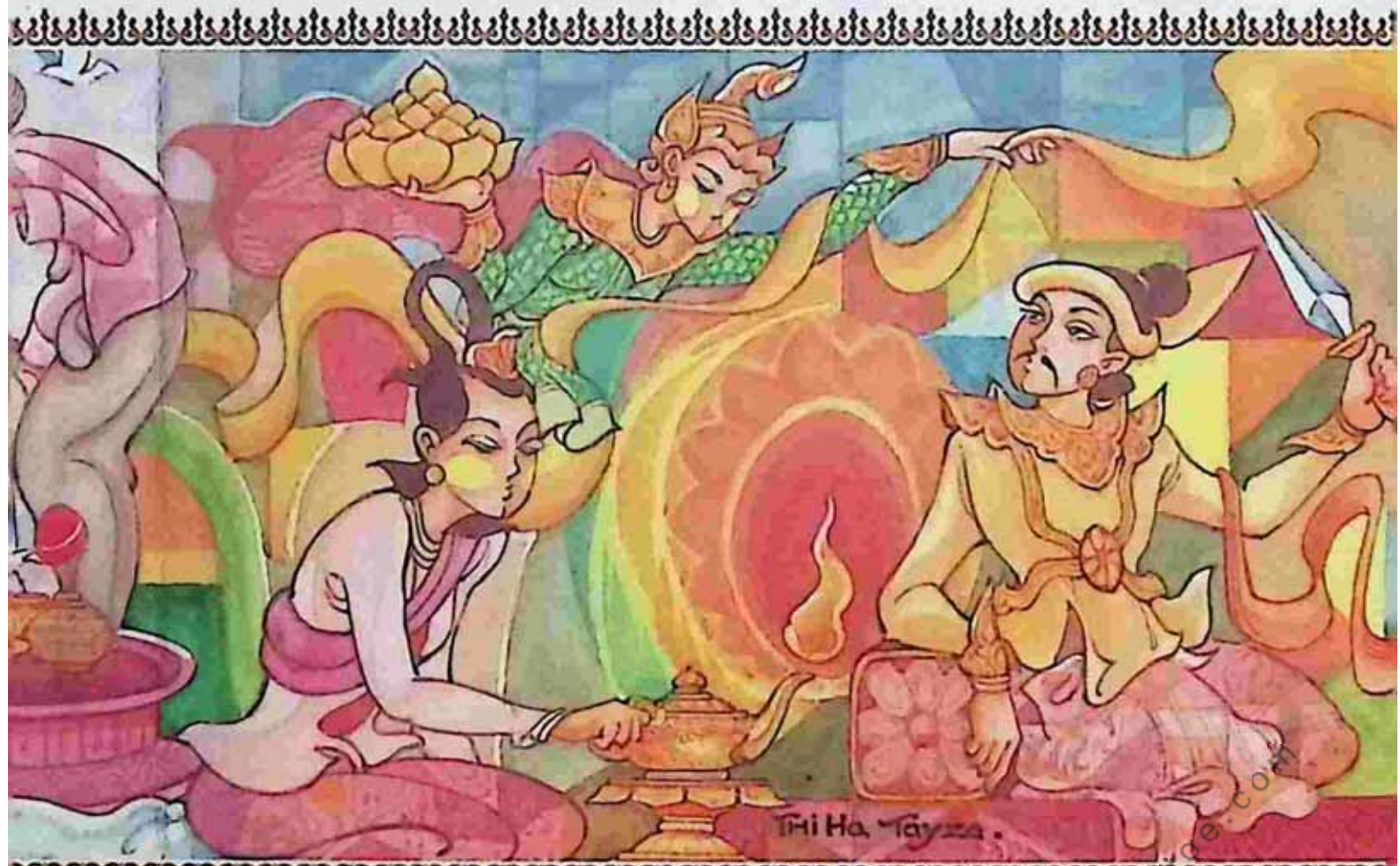

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း လောကဗျာန်ရစ်

န နိ : တွ င် : ဝ ဣ ဝေ ဝ် ကြိ :

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

ခစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း လောကမျက်ရစ်

န နိ : တွ င် : . ၀ ဣ ဝေ ၅ ဇြ :

တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို ပျက်စီးစေတတ်သည်ကား... လူညစ်ပတ်တို့
အခွင့်အာဏာရလာခြင်းဖြစ်ချေသည်။ လူညစ်ပတ်မည်သည်ကား ဂုဏ်
ကိုငမ်းသောသူ၊ ထင်ပေါ်ကျော်စောမှုကို ငမ်းသောသူ၊ လောကအတွက်
ကိုယ်၏ ကောင်းစားရေးကိုသာ ရှေးရှုသောသူ၊ အာဂဠါဟု ထောင်လွှား
တက်ကြွသောသူတို့သာလျှင်ကတည်း။

တရားမဲ့ ကျင့်ကြံသောသူသည် ညစ်ပတ်ခြင်းလွန်ကဲ၍ နိုင်ငံတော်
ကို ပျက်အောင်ဖျက်နေသော သူသည်သာလျှင်ကတည်း။ ။

1800.00 Ks

လောကမျက်ရစ်နန်းတွင်းဝတ္ထုတော်ကြီး စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

မျက်နှာထုံးပန်းချီ - သိဟဘေဇ၊ စာမျက်နှာ ၁၉၇မျက်နှာ၊ ၁၂ • ဂဓင်တီ x ၁၈ • ၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၁၉၆၁ ကိုတင်အောင် မစန်းစာပေဇာတ်ပုံအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းစျေး ၁၈၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

လောကမပျက်ရစ်

န န် : တွ င် : ဝ ဣ၊ ဧ တ န် ကြံ :

စစ်ကိုင်းဦးဘိုးသင်း

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

လောကမျက်ရစ်

ပေါက္ကံပြည် စေရကျော်ထင်မင်းတရားကြီးသည် တရားနှင့်အညီ
မင်းပြု၏။ ထိုမင်းတရားကြီးကို တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် အသက်ပေး
၍ချစ်ခင်ကြ၏။

ပေါက္ကံပြည် စေရကျော်ထင်မင်းတရားလက်ထက်တော်၌ ပြင်ပ
အမြင်အားဖြင့်... ပညာရှိများ မဆိတ်သည်အတိုင်း ပညာရှိတို့သည်
အလွန်ထင်ရှား၏။ ထိုသို့ပညာရှိများ ထင်ရှားသည့်အတိုင်း ပေါက္ကံပြည်
တော်ကြီး၌ လူနေမြင့်ကြပြီးသော် အထင်အားဖြင့် မရှိဆင်းရဲကင်းကြ
ကုန်၏။ မြစ်အရှေ့ဘက်ရှိ တိုင်းပြည်များနှင့်... သင်းတွဲပြည်ကြီးက
လောကနတ်ပြည် သည်ပေါက္ကံပြည်ဟုပင် ယိုးမှတ်ကြလေ၏။

မြောက်ဘက်တစ်ခွင်မှ တိုင်းပြည်တို့ကလည်း ပေါက္ကံပြည်ကြီး
သည် ပဒေသာပင်တည်ရှိရာ ပြည်ကြီးဟု အထင်အယူရှိကြလေ၏။

စေရကျော်ထင်မင်းတရားကြီးသည်လည်း တရားသဘောကို

အလွန်အလွန် နှစ်သက်တော်မူလေ၏။

စေရကျော်ထင်သည် အခါတစ်ပါးသော် တိုင်းခန်းလှည့်လည် တော်မူ၍ တစ်ခုသောနေပုဒ် ရေမိုးသင့်ရာနေရာတွင်... စခန်းချရပ်တော်မူ နေရာ သက်ကြီးတစ်ယောက်သည် မင်းကြီး၏ တည်းတော်စခန်း၏ ရှေ့တွင် ဖြတ်သန်းသွားသည်ကို မြင်တော်မူ၍ မင်းချင်းတစ်ယောက်အား ထိုသက်ကြီးအိုကို လိုက်ပြီးလျှင် ပင့်စေလေ၏။

စေရကျော်ထင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုသက်ကြီးအိုသည် ဘုရင် မင်းမြတ်၏ တည်းတော်သို့ရောက်လတ်သော် ထိုသက်ကြီးအိုအား မြင့်မြတ်သော နေရာကိုပေး၍ မိမိမူကား နိမ့်သောနေရာကနေ၏။

ထိုအခါ သက်ကြီးအိုလည်း 'အရှင်မင်းမြတ် ဤသို့မပြုစကောင်း၊ လောကသည် ပြုံးပါသတတ်' ဟုဆို၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် 'အဘိုး လောကတရားတည်နိုင်သရွေ့ တည်သော လူလိမ္မာတို့၏သဘာဝ၌ ဂုဏ်ကြီးသောသူ၊ အသက်ကြီးသောသူတို့ကို ရိုသေသမှုပြုသည် လူတို့ ပြုအပ်သော ဝတ္တရားကောင်းတွင် အဓိကပါဝင်လေသည်။ ဂုဏ်တကာ ဂုဏ်တို့တွင် လောကီသားတို့၌ အသက်ကြီးမြင့်ခြင်းဂုဏ်သည် ထိပ်က ဖြစ်ချေသည်။ အကြောင်းတစ်မူကား ကိလေသာ မကုန်သောသူတိုင်း လောက်ပင် သေခြင်းသဘောကို ကြောက်ခြင်းကြောင့်ပါတည်း' ဟု ဆိုလေ၏။

ထိုသက်ကြီးလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်၏စကားကို မချေပနိုင်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ပေးသောနေရာ၌ ခပ်ယိုယိုပြုကာနေလေ၏။ ဘုရင်မင်း မြတ်လည်း နိမ့်သောနေရာကနေလျက် 'ဤသို့ပြောဆိုသဖြင့် စကားပေါ် လွင်ကာ နေလေတော့ပြီ။'

'အဘိုး၏ အသက်သည် မည်မျှရှိပါပြီလဲ'

'အရှင်မင်းကြီး၊ ကျေးတော်မျိုး၏ အသက်သည်ကား တစ်ရာငါး'

နှစ် ရှိပါပြီ’

‘အချင်းတို့ အံ့ဖွယ်ရှိစွတကား၊ အဘိုးအတွက် ဝမ်းစာကို အဘယ်သို့ ရပါသနည်း’

‘အရှင်မင်းကြီး၊ ကျေးတော်မျိုးကား အရှင်မင်းကြီး၏ ဘိုးတော် လက်ထက်တော်၌ စစ်အမှုထမ်းသား တစ်ယောက်ပါတည်း။ အရှင်မင်း ကြီး၏ ခမည်းတော်လက်ထက်တော်တွင်... မြောက်ခွင်မှ တောင်ရေကျ သကဲ့သို့သော တရက်တပ်သည် ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လာသောအခါ ကျေးတော်မျိုးတို့ တပ်ဦးကနေ၍ အမှုထမ်းခဲ့ပါသည်။’

‘မကြောက်သလော အဘိုး’

‘စစ်တိုက်ခြင်းသည် ကိုယ်၏ အကျိုးစီးပွားမဟုတ်၊ စီးပွားရှာဖွေ ခြင်းမဟုတ်၊ တိုင်းပြည်အတွက် ကိုယ်ကျွမ်းကျင်ရာနှင့် အမှုထမ်းခြင်း ကြောင့် ကြောက်စရာမရှိသည့်အတိုင်း... မကြောက်ပါဘုရား’

‘စစ်မှုထမ်းရခြင်းသည် အသက်နှင့်အမှုထမ်းရခြင်းကြောင့် သေခြင်းနှင့် အလွန်နီးကပ်နေသည် မဟုတ်ပါလား’

‘သေခြင်းနှင့် ဝေးသောသူသည် ပဋိသန္ဓေနေရသော သတ္တဝါတို့၌ မရှိပါဘုရား၊ စစ်မှုထမ်းခြင်းသည် သေတတ်သော် ကျေးတော်မျိုးသည် အသက်တစ်ရာငါးနှစ် မရှိတန်ရာပါဘုရား’

‘အချင်းတို့ မင်္ဂလာရှိပေစွ၊ တွေ့ရခြင်းတော်ပေစွ၊ စကားဝေးသွား ပြီ၊ ဆက်တော်မူပါဦး အဘိုး’

‘ကျေးတော်မျိုးတို့သည် မိမိတို့ထက် ဆယ်ဆမက အင်အားကြီး မားသော တရက်တပ်ကြီးကို တွန်းလှန်လိုက်ပြီးနောက် ပေါက်ပြဲသည် သည် အေးချမ်းသာယာလာ၍ ကျေးတော်မျိုးတို့သည် တိုင်းပြည်က သိတတ်သောဝမ်းစာနှင့် အေးအေးအမှုတော်ကို ထမ်းလာခဲ့ရရာ အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်၍ အနားယူရန် ဘုန်းတော်ဘုရားကြီးထံ တင်လတ်

သော် ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားသည် အခွင့်ပြု၍ ပင်စင်စာအတွက် ဆား
တစ်ကျင်း ကျေးတော်မျိုး၏ တစ်သက်တာတွင် သနားလိုက်ပါသည်။
၎င်းကို မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ မည်သူကမျှ ကျေးတော်မျိုး အသက်
တည်နေသ၍ ကာလပတ်လုံး မသိမ်းရဟု အမိန့်တော်သတ်မှတ်ထား
ပါသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ လုံလောက်ပါ၏လား’

‘လိမ္မာသူ၌ ဝမ်းစာသည် လုံလောက်နိုင်ပါသည်’

‘အဘိုးမှာ သားသမီးမြေးမြစ် မရှိပါသလော’

‘ရွှေဘုန်းတော်ရှင်။ စစ်သူကြီး၊ စစ်ဗိုလ်မှူး၊ စစ်မှူးတို့မှာ အရောင်
အဝါနှင့် အာဏာနှင့် ဉာဏ်နှင့်အမှုထမ်းပါသည်။ ကျေးတော်မျိုးတို့
စစ်သည်များမှာကား ရင်ဘတ်ကို ဒိုင်းလုပ်၍ အမှုတော်ကို ထမ်းရပါ
သောကြောင့်... နောက်ဆံတင်းခဲ့သော် စွန့်စားဝံ့မည်မဟုတ်ပါ၍ အိမ်
ထောင်မပြုခဲ့ပါ’

‘အော် အနားယူတော့ကော’

‘ကိုယ်နှင့် ရွယ်တူကိုလည်း ရွတ်တွမို့ မလိုချင်၊ ငယ်ရွယ်သူကို
လည်း သမီးအရွယ် မြေးအရွယ် ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် တိရစ္ဆာန်သဘော
သက်ရောက်မည်ကို စိုး၊ ထို့ကြောင့် တစ်ကိုယ်တည်းပဲ နေလာပါသည်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဘယ်လို အကျင့်သီလများကို ထိန်းပါသလဲ’

‘လူတို့ကျင့်အပ်သော တရားငါးပါးတွင် လေးပါးကို အထိုက်
အလိုက် ထိန်းပါသည်။’

‘အငယ်တစ်ပါးကို မထိန်းပါသလဲ’

‘သူ့ရောမေရိယတစ်ပါးကို မထိန်းပါ’

‘အဘယ့်ကြောင့်’

‘အရက်ကိုဖြစ်စေ၊ ထန်းရည်ကိုဖြစ်စေ၊ ခေါင်ရည်ကိုဖြစ်စေ မ

သောက်သော် လေထိုးခြင်းစသောရောဂါသည် ကပ်ရောက်လာခြင်းကြောင့် ဤသည်တို့ကိုတော့ သောက်ပါသည်။ သောက်ခြင်းဖြင့် ဇိမ်ရှိသည်ဟုလည်းထင်ပါသည်။ တစ်ခါတလေ တောကြောင်သားနှင့်များသောက်ရတော့ အထူးကို နှစ်သက်ပါသည်။’

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုသက်ကြီးအား ထိုသို့ပြောဆို မေးမြန်းပြီးနောက်... ရိုသေစွာ ရှိခိုးဦးချ ကန်တော့လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မှူးမတ်များက အရက်သမားကို ကန်တော့ရာသလောဟု တင်ကြကာလ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ငါသည် အရက်ကိုဦးချ၍ မကန်တော့၊ သူ၏တိုင်းပြည်အတွက် စစ်မှုထမ်းသောဂုဏ်နှင့် သူ၏ရင့်သော လူ့ဘဝတွင် အသက်ကို ကန်တော့သည်ဟု ဖြေတော်မူလေ၏။

ထို့နောက် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ပညာရှိများကိုခေါ်၍ ဤသို့ပြောဆို ဖော်တော်မူလေ၏။

‘ပညာရှိကြီးတို့၊ ဤသက်ကြီးအိုအား နေပြည်တော်သို့ ပင့်ချီ၍ ပူဇော်ထားရသော် မတော်ဘူးလား’

‘မသင့်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ဘာကြောင့်လဲ အရက်သောက်တတ်၍လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး ကျေးတော်မျိုးများ အမြင်စူးရှပြီးပါ ဘုရား’

‘အကြောင်းကိုဆိုဗျာ’

‘ဤသက်ကြီးအား နေပြည်တော်သို့ဆောင်၍ ချီးမြှောက်သည်ရှိသော် ဤသက်ကြီးသည် နေရာအရပ်၏ ဥတုသဘောချင်း ခြားနားခြင်းရှေးဦးစွာ ဒဏ်ကိုခံရလိမ့်မည်။ ထို့နောက် အနေအထိုင် အသွားအလာ အအိပ်အနေတည်းဟူသော ၎င်း၏ သဘာဝဆန့်ကျင်ဘက်ဒဏ်ကို ထိုသက်ကြီးသည် ခံရလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ထိုသက်ကြီး၏ အစားအသောက်တည်းဟူသော ကွဲပြားခြားနားမှုဒဏ်ကို ခံရပေလိမ့်မည်။’

‘အင်း’

‘ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ရင့်စွာသော သစ်ပင်ပန်းပင်တို့ကို သဘောခြင်းမမျှသောနေရာတွင် ရွှေ့စိုက်ဘိသကဲ့သို့ ရှိချေရကား နေပြည်တော်သို့ပင့်ချိကာ ချီးမြှင့်ပူဇော်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသက်ကြီး၏ အသက်ကို ဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ရှိရာရောက်မည်ကြောင့်ပါ ရွှေဘုန်းတော်ရှင် ဘုရား။’

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုသို့သော လျှောက်တင်ချက်ကိုသဘောကျ တော်မူသောကြောင့် ထိုသက်ကြီးအား သူ၏ နေရာအရပ်မှာပင် တင့်အပ် လျှောက်ပတ်စွာ တည်နေနိုင်ရန် များစွာသော အသပြာတို့နှင့် ပူဇော်အထူး ကို ပြုခဲ့လေ၏။

အခါတစ်ပါးသော် စေရကျော်ထင်ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တစ်ခု သော ဇနပုဒ်၌ မိလက္ခဏာများနှင့် ရောနှောကာ အကျိုးရှိစကားများကို ပြောဆိုနေစဉ်တွင် ပွဲတော်တည်အံ့သောအချိန်၌ သူတောင်းစားတစ် ယောက်သည် သူ၏ နံနက်စာအတွက် စွန့်ကြံပါဟု တောင်းခံ၏။

ထိုအခါ... ဘုရင်မင်းမြတ်သည် သူ၏ ပွဲတော်စာကို ကိုယ်တော် တိုင်ထည့်၍ သူတောင်းစားအား ပေးမည်ဟု သူတောင်းစား၏ ခွက်မည်း ကို လှမ်းယူသောအခါ ခွက်၏ ညစ်မည်းမသန့်ရှင်းပုံကို မြင်ရသဖြင့် ဤသို့ဆို၏။

‘အမောင်... သင့်ခွက်သည်ကား မသန့်ရှင်း။ ငါ၏ စိတ်ကို ဆွံ့၍ တွန့်စေသည်။ ထို့ကြောင့် သင့်ခွက်ကို သင်ပြန်ယူ၍ သင့်ဘယားအိတ် တွင် ထည့်စေလော့...’

ထိုသို့ မင်းကြီးသည် မိန့်တော်မူပြီးသောအခါ... စားတော်ကဲအား ရွှေလင်ပန်းနှင့် အမဲဟင်းလျာစသော စားဖွယ်သောက်ရာတို့ကို ပြင်စေ၍ သူတောင်းစားအား ပေးလေ၏။

သူတောင်းစားသည် မင်းကြီး၏ မနီးမဝေး၌ ၎င်း၏ နံနက်စာကို မင်းကြီးမြင်အောင် ယူလေ၏။

ကိုယ်ရံတော်မှူးမတ် အကြီးအကဲသည် မင်းကြီးအား ဤသို့ တင်လျှောက်လေ၏။

‘ရွှေပြည့်ရှင်ဘုရား၊ လောက၌ ထိုက်တန်ခြင်းကိုသာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲရာပါသည်။ ဤသူဖုန်းစားအား ဤကဲ့သို့စွန့်ကြဲပေးကမ်းခြင်းသည် လူနုနှင့် နတ်သမီး တရတည် မိန်းမလှ မိန်းမမြတ်က ပေးစားသကဲ့သို့ပါဘုရား’

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။ ငါ၏ အကျိုးကို လိုလားသော အမတ်ကြီး။ သင်၏ ဥပမာကား အပ်သယောင်နှင့် မဟပ်ချေ။ လူနုအား မိန်းမလှ မိန်းမမြတ်ကို ဆုနှင်းချေသော် လူနုကားအရတော်စွဟု ဝမ်းသာပေမည်။ မိန်းမမြတ်ကား ကြောက်၍သာ သဘောတူရမည် မနှစ်သက်ပေ။ ထို့ကြောင့်ဤအပြုအမူသည် သင်ဆိုသည့်အတိုင်းသင့်မလျော်၏။ သို့သော် ထိုမိန်းမသည် လူနုအား နှစ်သက်သည်ရှိသော် ထိုအပြုအမူသည် သင့်လျော်မည်သာတည်း။ ယခု ငါ သူတောင်းစားအား ပွဲတော်စာ ချီးမြှင့်ပေးကမ်းရာ၌ ပွဲတော်စာနှင့် ရွှေလင်ပန်းက... မနှစ်သက်သလော၊ ဝမ်းနည်းလေသလော။ သူတောင်းစားသည် ကိလေသာကာမဂုဏ်၌ ယစ်နေသူတည်း။ သူသည် ကောင်းနိုးရာရာ၊ မြိန်နိုးရာရာ အာဟာရကို အလိုရှိပေမည်။ ကာမဂုဏ်သားတို့၏ သဘာဝအလျောက် ရွှေလင်ပန်းနှင့်လည်း သူသည် အလိုရမ္မက်ကို လိုက်စားခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း...၊ တင့်တယ်မှုကို သာခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စားလိုပေလိမ့်မည်။ သူ၏အလိုရှိခြင်းသည် သူ၌အပ်သည် မအပ်သည်ကို မစဉ်းစားရာ၊ ငါပေးသောသူ၌ကား သူ၏တင့်တယ်သော အလိုကို ဖြည့်ခြင်းဖြင့် အပ်ချေသည်။

အမတ်ကြီးသည် တိတ်ဆိတ်စွာနေ၏။ မင်းကြီးသည် ဆက်၍ အမတ်ကြီးနှင့်ပညာရှိတို့အား ဤသို့မိန့်တော်မူပြန်၏။ ရသေ့သည် ပူပန်ခြင်း၊ တပ်မက်ခြင်း၊ သာယာခြင်း၊ ငြောင့်တံကျင်ကို ကြောက်၍ အင်ဖက်မိုးကာသော သင်္ခမ်းကလေးနှင့် တင်းတိမ်ကာ သူ၏ အေးချမ်းခြင်းကို ယူနေ၏။ ရှည်သောအသက်ကိုလို၍ ဈာန်အဘိညဉ်ကိုပွားများ အားထုတ်နေ၏။ ထိုရသေ့အား ငါတို့သည် ရွှေဗိမာန်ကိုပြုပြီးလျှင် သင်္ခမ်းကိုလှူ၏။ ထိုရသေ့ကိုငါတို့သည် ဖျက်ဆီးရာ ရောက်မရောက်ကို သတိပြုရာသည်။

ရသေ့သည် ငါတို့၏ထံ၌ ခွက်မည်းစုတ်ချာနှင့် လာရောက်၍ အလှူခံ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဤခွက်မည်းကို ရသေ့သည် သုံးသနည်း၊ သူ၏ တင့်တယ်ခြင်း၊ ထိုတင့်တယ်ခြင်း၌ သာယာခြင်းတို့ကို ကြောက်လန့်၍ မာန်မရှိသောသဘောနှင့် အလှူခံခြင်းဖြစ်၏။ သူတောင်းစားကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်။ ရသေ့သည် မြူးခြံခြင်းဖြင့် ခရီးသွား၏။ သူတောင်းစားကား ဤကဲ့သို့မဟုတ်တန်ရာ၊ ကာမဂုဏ်နွံကို ငါတို့ကဲ့သို့ တံခွန်ပြုကာ ခရီးသွားတန်ရာ၏။ ငါသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကိုရွေးချယ်၍ ငါ့အကျိုးငှာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းတို့မပြု၊ သတ္တဝါတစ်ခုအပေါ်၌ သနားခြင်း၊ သူ၏ ကောင်းသောအလို၌ ပြည့်စုံစေခြင်းတည်းဟူသော သဘောနှစ်ရပ်ကို မူတည်၍ ငါအကျင့်ထုထည်သည် ခိုင်မာရန်အားထုတ်တော့၏။ ငါသည် နှမြောစုံမက်ပိတ်ပင်ဝန်တိုခြင်းမှ ထွက်မြောက်၍ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းကို ပြု၏။ သူတောင်းစားအား ရွှေလင်ပန်းနှင့် ငါစားအံ့သော ပွဲတော်စာမျိုးနှင့် ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းသည် အသို့လျှင် မအပ်ရာသနည်း။

ထိုသို့ မင်းကြီးမိန့်တော်မူသော စကားတို့ကို နားထောင်လျှက် သူတောင်းစားသည် နံနက်စာကို သူ၏ ဝမ်းတွင်းပြည့်စေပြီးနောက် ရွှေလင်ပန်းကို ဆေးကျောပြီးသော် မင်းကြီးထံသို့လာရောက်ဆက်သ၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးလည်း အမောင် သင့်ခွက်ကားမကောင်း၊ ဤ
ရွှေလင်ပန်းကို အသင်သုံးစွဲရန်ငါလှူ၏။ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းသဘော
နှင့်လည်းပြု၏။ သင်ယူလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

သူတောင်းစားသည်ကား ဤသို့ဆိုလေ၏။

ဉာဏ်ပညာ တည်ကြည်ခြင်းသဘောတို့နှင့်ပြည့်စုံ၍... အကျွတ်
တရားကို မြန်မြန်ကြီးရအောင် ဆည်းပူးနေသော အရှင်မင်းကြီး။ အရှင်
မင်းကြီး၏ အမိန့်တော်သံသည် သာယာပြေပြစ်၍ နားဝင်ချိုဖွယ်ရာဖြစ်
၏။ သို့သော် အရှင်မင်းကြီး၏ ဤရွှေလင်ပန်းသည် ကျွန်တော်မျိုး၏
စုတ်ပဲ့ ညစ်ထေးသော ခွက်နက်လောက်မမြတ်၊ တန်ဖိုးလည်းမရှိချေ...။
ဤရွှေလင်ပန်းသည်ကား ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ရိပ်ငြိမ်၍ လူးလဲသူတို့
အပေါ်၌ မြင့်သောတန်ခိုးတည်း။ အစိုးတရ အာဏာပိုင်...၊ တန်ခိုးရှိသူ
တို့၏ တန်ဆာကောင်းပေတည်း။

ဤရွှေလင်ပန်းသည် ကျွန်တော်မျိုးအား အကျိုးကိုထက် ဘေးကို
သာလျှင် ပွားများစေပါအံ့သည်ပါတကား...၊ အကြောင်းသော်ကား
ဤသို့ပါတည်း။ ခွက်နက်ကို... အဘယ်သို့သော သူသည် အလိုရမ္မက်
ကာမဂုဏ်အားဖြင့် နှစ်သက်ပါအံ့နည်း။ ရွှေလင်ပန်းကိုကား ကာမဂုဏ်၌
လိုလားတောင့်တကြံဆသောသူတို့ သည် အလိုရှိကြမည်သာတည်း။
ထို့ကြောင့် ခွက်နက်သည် ဘေးကင်းသော်လည်း တစ်နည်းတုံ ဘေးရန်
ကိုမခေါ်သော်လည်း၊ ဤရွှေလင်ပန်းကား ရန်သူကို အမြဲ လက်ယပ်ကာ
ခေါ်ငင်နေလေတော့တကား။

‘အင်း’

ထို့ကြောင့် အရှင်မင်းကြီးသည်... သူတောင်းစားကျေးတော်မျိုး
အား ရွှေလင်ပန်းကိုပေး၏။ ကျေးတော်မျိုးသည် ရွှေလင်ပန်းကိုင်သူဖြစ်
၏။ ကျေးတော်မျိုးသည် မိမိ၏ အရှင်သခင်အား ပူဇော်မှုမျိုးနှင့် ပူဇော်

၏။ ပူဇော်မှုအဖိုးတန် မည်သည်ကဲ့မဆိုပြုအပ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျေးတော်မျိုးသည် မိမိ၏ အရှင်သခင်အား... ရွှေလင်ပန်းနှင့် ပဏ္ဏာ တော်ပြုပါ၏တကား။

ထိုသို့ပြောဆို၍ သူတောင်းစားသည် မင်းကြီးအား အရိုအသေပြု ပြီးသော် အနည်းငယ်ဖဲ၍ ချက်ချင်း ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံတက်သွား လေ၏။

မှူးမတ်ဗိုလ်ပါအခြံအရံတို့ကား ရင်သပ်ရှုမောနှင့် အလွန်အံ့သြ ကာရှိကြလေ၏။ မင်းကြီးကား ဤသို့မိန့်တော်မူလေ၏။

မှူးတော်မတ်တော်များ။ ဤသူတောင်းစားကား မြတ်ပေ၏ တကား။ လောက၌ ဘုရင်သည်မြတ်သလော၊ မှူးမတ်သည် မြတ်သ လော၊ သူဌေးသူကြွယ်သည် မြတ်သလော၊ သူတောင်းစားသည် မြတ်သ လော၊ မင်းမှူးမတ်၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည် လယ်လုပ်၊ သူတောင်း စား၊ သုဘရာဇာစသည်တို့ဖြင့် အဆင့်အတန်းခွဲခြားထားခြင်းသည် ကာမဂုဏ်သမားတို့၏ စည်းစိမ်ယစ်မှုးသော ထောင်လွှားမှုမျှသာ တည်း။ လောက၌ မြတ်သည်ကား အကျင့်သည်သာလျှင် ပဓာနပေ တည်း။ ငါကား တွင်းတူးလျှက်တွင်းမအောင်းသော... ကြွက်ကဲ့သို့ လျှင်ကတည်း။ အသင်မှူးမတ်တို့ကား ရသေ့၏ ကျောင်းမှကျောက်စည် ကဲ့သို့ လျှင်သာကတည်း။

သူတောင်းစားကား အနှစ်နှစ် ပြည့်စုံပေသတည်း။ သူတောင်းစား သည် မဆွက ဈာန်အဘိဉာဉ် တန်ခိုးနှင့် ပြည့်စုံသော၊ ဈာန်အဘိဉာဉ်ကို ရနေသောသူမဟုတ်။ ငါ၏ စကားကိုကြားရခြင်းအားဖြင့် တစ်ထိုင် တည်းနှင့်ပင် ဈာန်အဘိဉာဉ်ကိုရ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သွားလေတော့ ပြီ။

ထိုသို့ မင်းကြီး၏စကားကို ဗိုလ်ပါတို့ ကြားကြလတ်သော် မယုံ၊

သဘောမကျသောမျက်နှာတို့ကို ပြုကြလေကုန်၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဤသို့ဆို၏။

‘မှူးမတ်များ။ သင်တို့သည်ငါ၏ စကားကို မနှစ်မြို့ဟန် လက္ခဏာ ရှိပေသည်။ သူတောင်းစားသည်ကား အလွန်မြတ်သောသူ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားကို အသင်တို့သည်သာ၍မလျော်သည်ကို ဆိုဘိသည်ဟု ဝမ်းတွင်းသို့ကြပေလိမ့်မည်။ သတိပြုကြကုန်...’

သူတောင်းစား၏ မိဘနှစ်ပါးကား မြတ်သောသူတို့တည်း။ သူတောင်းစား၏မိဘသည် သူတောင်းစားဖြစ်တုံလျက် မြတ်ရာသလောဟု သဘောမပြုရာ၊ မည်သူမဆိုမြတ်နိုင်သည်။ အသီးသည်အပင်နှင့် မြေကိုပြဘိသကဲ့သို့ သူ့ မိဘကိုပြသွားလေပြီ။ သူတောင်းစား၏မိခင်သည် ငါကား ကာမဂုဏ် ဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်နေ၍ ငါ့ကို စောင့်ထိန်းအပ်သောသူ လိုချေပြီ။ ထိုသို့ စောင့်ထိန်းသော ယောက်ျားအား ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြုထိုက်၊ ပြုအပ်သည်အတိုင်း ပြုရမည်ဟု ခင်ပွန်းသည်ကို ထားတော့ပြီ။ သူတောင်းစား၏ အဖေသည်လည်း ငါသည် ကာမဂုဏ်-ဝတ္ထုပါတကားဟုသိတတ်၍ မိမိ၏ကိုယ်ကိုမိမိလုံခြုံစွာ ပုန်းအောင်းလိုသော မိန်းမအား စောင့်ထိန်းခြင်းသဘောနှင့် မြှောက်စားသင့်သည်ဟု ဇနီးပြုတော့သည်။

ထိုဇနီးခင်ပွန်းတို့သည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၌၊ အိမ်ထောင်သည်ဘဝအားဖြင့်တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ မေထုန်မှုကို အလိုရှိသောကြောင့်၊ မေထုန်မှုကို ဇိမ်တစ်ခုဟု သဘောထားခြင်းကြောင့် အိပ်ခန်းသို့မဝင်ကြကုန်၊ သားလိုသောကြောင့်သာ အိပ်ခန်းသို့ဝင်တော့ပြီ။ ထို့ကြောင့်ထိုသူတို့သည် အိမ်ထောင်သည်ဘဝ၌၊ အထက်တန်းဝင်အဖြစ်နှင့် မြတ်၍ “လောကမျက်ရစ်” ဖြစ်ချေပြီ။

ထိုသူတို့၌ ယုတ်သော ပဋိသန္ဓေသည် မဖြစ်နိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့်

သူတောင်းစားသည် မြတ်သော ပဋိသန္ဓေအဖြစ်နှင့် သူ့ မိခင်တိုက်ခန်းတွင် အောင်းလာခဲ့ရပေသည်။ သူ့မိခင်သည် သန္ဓေသားကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် အကျင့်ကောင်းဆည်းပူး၍ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်လေတော့ပြီ။ ထိုအကျင့်ကား သူတစ်ပါးအပေါ်၌ ဖြူစင်သောသဘောကို ထားခြင်း၊ သူတစ်ပါးကို သနားခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ တရားသဖြင့် ကောင်းစားခြင်းကို ဝမ်းသာခြင်း၊ မိမိ၏ အကျိုးကို လောကအတွက်မငဲ့ဘဲ သူတကာ့အကျိုးကို ဆောင်ခြင်းတည်းဟူသော အကျင့်ကို ကျင့်ပေလိမ့်မည်။

ထိုသို့သော မိခင်ကောင်း၊ ဖခင်ကောင်းကို သူတောင်းစားသည် မှီခိုကာကြီးပြင်းလာရခြင်းကြောင့် ငါပြောသောစကားကို ကြားမိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ၏ အလိုရမ္မက်ကိုလည်းကောင်း၊ တုန်လှုပ်မှုကိုလည်းကောင်း၊ တက်ကြွထောင်လွှားမှုကိုလည်းကောင်း အလျှော့နိုင်ဆုံးအဖြစ်နှင့် လျှော့လိုက်၍ ထွက်သက်ဝင်သက်ကိုသာ အာရုံပြုပြီးခဏ၌ပင် မိခင်ကောင်းကိုမှီခိုခဲ့ရသည့်အတိုင်း စိတ်ကိုပိုင်အောင် ချုပ်တည်းနိုင်ခြင်းဖြစ်လာလေတော့ပြီ။ ထို့ကြောင့် သူတောင်းစားသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် သူလိုရာသို့ ပြန်သွားလေပြီ။

ထိုသို့ မင်းကြီးသည် အကြောင်းအကျိုးနှင့်ညီသော စကားကို ပြောဆိုသော်လည်း ဗိုလ်ပါတစ်စုသည် သဘောကျဟန် မတူချေ။

ထို့သို့နှင့်ပင် မင်းကြီးသည် နန်းတော်သို့ ပြန်လာလေ၏။

“တရားဥပဒေ”

တစ်ရံသောအခါ၊ တောင်ပြင်၌ ရေသည် ဇနီးခင်ပွန်းတို့၌ သမီးမယ်စနှင့် သားမောင်ဝဟူ၍ ရှိလေ၏။ မယ်စနှင့် မောင်ဝတို့သည် ဆားကျင်းတစ်ခု၌ လက်လုပ်လက်စားအဖြစ်နှင့် အလုပ်လုပ်ကြရလေ၏။

မယ်စသည် ထိုကဲ့သို့ သူတစ်ပါး၏ ဆားကျင်း၌ အလုပ်လုပ်ရ

သော်လည်း အရပ်အရည်လှပ၍ သနားခမန်းရှိသည့်အပြင် ဣန္ဒြေနှင့် လည်း ကောင်းစွာပြည့်စုံ၍ အလွန်တည်သော မိန်းကလေးဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့သော မယ်စကို ဆားဖိုပိုင်ရှင် ဦးတု ဒေါ်စာရတို့၏ သား တိုးလုံးသည် လူပျိုသဘာဝအတိုင်း မျက်စိကျမိ၏။ ထိုသို့ ကျမိသည် အတိုင်း မယ်စထံ၌ ချစ်စကားကို ဆိုလေရာ၊ မယ်စကား သူနှင့်ငါသည် ဂုဏ်ရည်မတူ လူဘက်မမျှ၊ သူသည်ငါ့ကို အကယ်တည့် ရိုးမြေကျ ကြံစည်လိုစေကာမူ သူ၏မိဘတို့သည် လက်လုပ်လက်စားဖြစ်သော ငါနှင့်မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သဘောတူလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု တိုးလုံး၏ စကားကို အတန်တန် ငြင်းပယ်လေ၏။

ထိုသို့သောအကြောင်းကို အခြားဆားဖိုပိုင်ရှင် ဦးညွန့်ဖူး၊ ဒေါ်သင့် တို့သား တက်ဖြိုးသည် သိလတ်သော် တက်ဖြိုးနှင့် တိုးလုံးမှာ ချစ်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း တက်ဖြိုးသည် တိုးလုံးအား မိမိ၏ အလုပ်ရုံမှ အလုပ်သမားကို ဤကဲ့သို့မကြံစည်အပ်ကြောင်းနှင့် အခါခါ ပြောဆို၏။

ထိုကဲ့သို့ တက်ဖြိုးပြောဆိုသည်ကို တိုးလုံးသည် လုံးဝဂရုမပြုချေ။ တက်ဖြိုးသည် မယ်စကို အတွင်းကျိတ်ပိုးပန်းနေသောကြောင့်ပင်ဟု ထင်မှတ်ယူဆလေ၏။

တိုးလုံးသည် ထိုသို့သောသဘော၌ အတော်ပင်လည်ပတ်သောသူ ဖြစ်၏။ ငါ ဆားဖိုပိုင်ရှင်သူဌေးသားတစ်ယောက်ဟု ငွေကိုပစ်၍ ကစား သည့်အတိုင်း တိုးလုံးလွန်ထားနိုင်သော အမျိုးသမီးတို့သည်လည်း အတော်များဟန်ရှိ၏။

တိုးလုံးသည် ထိုသို့သော သဘောကြောင့် ထိုသို့သော ကာမဂုဏ် မှ၌ အတော်ပင်လည်ပတ် ကျွမ်းကျင်ဟန်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် တက်ဖြိုး သည် တိုးလုံးကို အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် နည်းလမ်းပြ၍ တားမြစ်သော်

လည်း တိုးလုံးသည် မရဘဲ အချုပ်၌ မယ်စသည် အလုပ်ရှင်သားနှင့် အလုပ်သမားဖြစ်သည့်အတိုင်း တိုးလုံး၏ အလိုသို့ လိုက်ပါရသောကြောင့် မယ်စမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိလေတော့၏။

ထိုအခါ တိုးလုံးမှာ လူညစ်ပတ်တို့၏ သဘောအတိုင်း မယ်စကို အသိအမှတ်မပြုတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် မယ်စသည် ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီး သောအခါ လျော်ကြေးရလိုကြောင်းနှင့် တောင်ပြင်တရားရုံး၌ တရားစွဲ ဆိုရာ သက်သေထင်ရှားမရှိသဖြင့် မယ်စသည် ရုံးလေ၏။ ရွှေမြို့တော် တရားသူကြီးထံ၌ အယူခံတက်သော်လည်း မယ်စပင် ရုံးလေ၏။

မယ်စသည် သူဌေးသားနှင့် လက်လုပ်လက်စားမကလေး ဖြစ်နေ သည့်အတိုင်း မတုပြိုင်နိုင်သည့်အားလျော်စွာ လက်လျှော့နေရလေ၏။ (ဤကား ပြင်ပကဘယ်ကဲ့သို့ မြင်သော်လည်း ပေါက်ပြည်၏ အေးချမ်း သာယာခြင်းဖြစ်၏။)

ထို့နောက် များမကြာမီ တောင်ပြင်၌ နတ်ကပေးသည်ဟု နတ်စင် တွင် အကြီးအကျယ် နတ်ကနားပေးလေ၏။ ထိုနတ်ကနား (နတ်က နှား) ၌ ဗုံကြိုးကိုတီး၍ ဂုံဂေါကိုမှုတ်၏။ အတီးသမားများမှ စည်းဝါး လိုက်ပြီးသော် သီချင်းဆိုကြ၏။ အရပ်ကာလသား ကလေးများသည် နတ်မယ်လျှ (နတ်ဝင်သယ်) များနှင့် သောက်စားမူးယစ်ကာ ကကြ၏။

ထိုသို့သော အမှုအရာကို တက်ဖြိုးသည် အသောက်သမား မဟုတ်သည့်အတိုင်း ရိုးသားစွာနေသူဖြစ်သဖြင့် မကြိုက်ချေ။ နတ်ကနား ပေးခြင်းကိုလည်း သဘောမကျချေ။ ဤအပြုအမူသည် လှည့်စားသော အပြုအမူတစ်ခုဟု ယူဆသည့်ပြင် နတ်များကိုလည်း ယုံကြည်ခြင်း ကင်းမဲ့လေသည်။

တက်ဖြိုးကား နတ်ကနားပေးပွဲ၌ မျက်စိနောက်လာသည်ထက် နောက်လာသဖြင့် အတင့်အတယ်တရီတသေတင်ထားသော နတ်ရုပ်

များကိုတက်၍ တုတ်နှင့်ရိုက်ချိုးကာ ချလေ၏။

နတ်ကနားပေးပွဲသည် ထိုသဘောကြောင့် ရုတ်ရုတ် ရက်ရက် ဖြစ်ရုံနှင့်မျှမက ရိုက်ပွဲဖြစ်ကြသဖြင့် ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ကာ ရိုက်ကြ၊ ပုတ်ကြ၊ နှက်ကြရာတွင် မူးနေသော တိုးလုံးသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ နတ်ကနားပေးပွဲအလယ်တွင်ပင် လဲလေတော့၏။

တိုးလုံး၏မိဘများသည် တိုးလုံးကို ထိုသို့ဖြစ်နေ၍ အိမ်သို့ယူ သွားကြရာ အိမ်သို့ရောက်၍ မကြာမတင်မီပင် တိုးလုံးသည် သေဆုံး သွားလေ၏။

ထိုအခါ ဦးတုသည် မိမိ၏သား မောင်တိုးလုံးကို တက်ဖြိုးက ရိုက်သတ်ပါသည်ဟု တရားစွဲလေ၏။ တက်ဖြိုး၏ဘက်မှလည်း ရှေ့ရပ် ကောင်းများနှင့် ခုခံ၏။ ဦးတု၏ဘက်မှလည်း ရှေ့ရပ်ကောင်းများနှင့် အမှုကိုခိုင်မာစွာဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် တောင်ပြင်တရားသူကြီးသည် ဤသို့ စီရင်ဆုံးဖြတ်လေ၏။

မောင်တိုးလုံးကို တက်ဖြိုးကရိုက်၍သေရသည်ဟု တိုးလုံး၏ အဘ ဦးတုက တရားစွဲဆို၏။ တက်ဖြိုးသည် မဟုတ်ရကြောင်း၊ နတ်ပွဲ တွင် ရုံးရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်ပွားရာတွင် တက်ဖြိုးပင်မပါကြောင်းကို သက်သေသက်ကန်များနှင့်တကွ တက်ဖြိုး၏ရှေ့ရပ်က ကျနစွာလျှောက် လဲ ပြောဆိုသော်လည်း ငွေနှင့်ဉာဏ်ရှိ၍သာ သို့လောသို့လော ထင်စရာ ဖြစ်လာချေသည်။ စင်စစ်တက်ဖြိုးသည် ပြည်သူအားလုံးတို့ ရိုသေကြ၍ ကြောက်ရွံ့နေရသော နတ်ရုပ်ကိုပင် ရိုက်ချိုးဝံ့သည်ကို မငြင်းကွယ်နိုင် သောကြောင့် အလွန်ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲသော သူဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် တက်ဖြိုးသည် တိုးလုံးကိုရိုက်သည်ဟု ယူဆသည်။ သို့သော် တက်ဖြိုး တစ်ယောက်တည်းသာ ရိုက်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ရိုက်ကြ သောကြောင့် တိုးလုံးသည် သေသည်ဟု ယူဆရာသည်။

ဤကဲ့သို့ဖြစ်လင့်ကစား ထင်ရှားသူမှာ တက်ဖြိုးသာဖြစ်ချေသည်။ တက်ဖြိုးနှင့် တက်တိုးလည်း ဂုဏ်ရည်တူမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် တက်ဖြိုးက တရားလိုဦးတုအား သား သေခြင်းအတွက် အသပြာ တစ်ထောင် လျော်စေ။

ထိုသို့သော စီရင်ချက်ကို ဦးတုသည်မကျေနပ်၍ ရွှေမြို့တော်ရုံးကြီး၌ အယူခံဝင်လေရာ ထိုရုံးကလည်း အောက်ရုံးစီရင်ချက်အတိုင်းသာ တည်စေ၊ သေစားမသေစေထိုက်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ရွှေမြို့တော်တရားသူကြီးထံ၌ အယူခံ၍ မအောင်မြင်သဖြင့် ဦးတုသည် တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့တက်၍ သေစားသေသင့်ခြင်းနှင့် ရှေ့ရပ်တို့အားဖြင့် အယူခံရောက်ပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်အမှူးရှိသော လွှတ်တော်တရားဝန်ကြီးများက ဤသို့ စီရင်ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အောက်ရုံးတရားသူကြီးများ စစ်ဆေးချက်၊ တရားလို တရားခံတို့ ထွက်ဆိုချက်၊ ရှေ့ရပ်များ လျှောက်လဲချက် လျှောက်လဲချက်တို့ကို ကျနသေချာစွာ ဖတ်ကြည့်လျှင် သုံးရက်တိုင်တိုင် စဉ်းစားကြပြီးနောက် သဘောတူညီ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။

တရားခံ၏ရှေ့ရပ်က သူ၏ တရားခံသည် နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးခြင်း မှန်သော်လည်း ရိုက်ချိုးပြီးနောက် နတ်ပွဲ၏ ပွဲဈေးတန်းခေါ် ပိန္နဲပင်ရိပ်၌ ဆီထမင်းနှင့် ကြက်ပေါင်ကြော်အား စားနေခြင်းကို သက်သေသက်ကန်အစုံအညီက ထွက်ဆိုသည့်ပြင် ထိုသို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်နှင့် ရိုက်ပွဲဖြစ်လာသောအခါ တက်ဖြိုးက၊ ဒါဟာ အသောက်သမား၊ အမူးသမားတို့ သဘာဝ၊ နတ်ဆိုတာ လူများကို တမင်သက်သက် လှည့်စားပြီး ငွေညှစ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဈေးသည်တွေ ငွေရွှင်တာပေါ့ဟု ပြောနေသည်ကို သက်သေသက်ကန်အစုံအညီက ထွက်ဆိုကြပါသည်ဟု တင်ပြ

လေသည်။

ထိုအမှု၌ တစိုးတစိမျှ ယုံမှားဖွယ်မရှိ။

သက်သေမည်သည်၊ တစ်နည်းတုံ အလိုရှိသော သက်သေကို ငွေရှိ၍ ဉာဏ်ရှိလျှင် ရနိုင်ပေသည်။ ငတက်ဖြိုးသည် တိုးလုံးကို ရိုက်သတ်ကြောင်း၊ ရိုက်သတ်ဝံ့သော် မိုက်ကန်းဆိုးညစ်ကြောင်း၊ သူရိုက်သတ်ခြင်း မှန်ကန်ကြောင်းကို သူ နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးဝံ့ခြင်းက သက်သေခံနေလေပြီ။

၎င်းကို အသပြာတစ်ထောင်သာဒဏ်ပြု၍ လျော်ကြေးပေးစေသော် စီရင်ထုံးတစ်ခုဖြစ်သွားသဖြင့် နောင် တက်ဖြိုးသော်လည်းကောင်း၊ တက်ဖြိုးကဲ့သို့ မိုက်ကန်းသော သူသော်လည်း လျော်ကြေး တစ်ထောင်ပေး၍ လူများကို သတ်ပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် တက်ဖြိုးကို သေစားသေစေရန် တရားလွှတ်တော်ချုပ်က အောက်ရုံးများ စီရင်ချက်ကို ဖျက်၍ ဆုံးဖြတ်စီရင်လိုက်သည်။ တက်ဖြိုးသည် သေစား သေစေ။

ပေါက္ကံပြည် တရားလွှတ်တော်ချုပ်
စီရင်ချက်

*

ပါးကွက် အာဏာသားတို့သည် ငတက်ဖြိုးကို သတ်ရန် သုသာန်တစ်ပြင်သို့ ဓားကွပ်ကာ ခေါ်ဆောင်လာကြလေ၏။ ထိုအခါ အလွန်တောက်ပပြောင်လက်သော အဝတ်တန်ဆာကို ဝတ်ဆင်ထားသော... မိန်းကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်သည် ပါးကွက်အာဏာသားအမှုထမ်းတို့၏ ရှေ့က မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်ဖြန့်ကာလျက် ဤသို့ ခုံညားစွာဆိုလေ၏။

‘ဟယ်... အမှုထမ်းများ ရပ်လော့...။ အသင်တို့ အလွန်အလွန် မှားသောအမှုကို ပြုတော့မည်။ အသင်တို့၏ အသည် ဝန်သည် ဘယ် မလဲ။ အသင်တို့သည် ဤသူကိုသတ်ချေက ပေါက္ကံနိုင်ငံတော်ကြီး ပျက် စီးရတော့မည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတားဆီးပါသည် ရှေ့သို့မတိုးနှင့်...’

ထိုအခါ အာဏာသားခေါင်းသည် ပြန်၍ အသည်ဝန်မင်းကို တင်သဖြင့် အသည်ဝန်မင်းသည် ပါလာလေ၏။

အသည်ဝန်မင်းနှင့် ထိုမိန်းကလေးသည် ဤသို့စကားဆိုနေကြ လေ၏။

‘ဟယ်... လုံမငယ်၊ အသင်ဘာကြောင့် တားသလဲ’

‘အသည် ဘာကြောင့် ပါးကွက်အာဏာသားများနှင့် အုပ်ချုပ်စောင့် ထိန်းကာ မလိုက်မလာပါသလဲ’

‘ဤအမှုကား ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် လွတ်တော်ဝန်ကြီးများ သေချာ စွာ စိစစ်၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ငါလိုက်ပါလာရန် မလို တော့ပေ’

‘ဘသည် ရာဇသတ်၊ ဓမ္မသတ်ကို အသေအချာ... လေ့လာလိုက် စားရန်လိုသည်။ ရှင်ဘုရင်သည် လူကို သတ်နိုင်သလော၊ တရားဝန်ကြီး များသည် လူကိုသတ်နိုင်သလော၊ လူကိုသတ်နိုင်ခြင်းသည် တရားဥပဒေ မှ ပေါ်ပေါက်လာသောကြောင့်အချက်သာ ဖြစ်သည်။ ဤအမှုသည် စစ်ဆေးဆုံးဖြတ် စီရင်ခြင်းတွင်များစွာအကြွင်းအကျန်ရှိနေသည်။ ရှေ့ရပ် တို့သည် ငွေရ၍ အမှုသည်များ၏ ရှေ့ကရပ်သည်။ ဉာဏ်ပညာရှိ မဟုတ်ချေ၊ ဘအား အသည်ဝန်ခန့်ထားသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အရ လွတ်တော်က ခန့်ထားခြင်းမဟုတ်၊ လေးပြင်လေးရပ် နှင့် ရွှေမြို့တော်အတွင်းရှိ အသည်များက အသည်များ တရားသဖြင့် ဖြစ်ရရန်သဘောတူစုံညီပြုကာ ခန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဘလိုက်ပါမလာ

ခြင်းသည် ဘ၏တာဝန်ပျက်သည်။’

‘လုံမငယ် သည်းခံပါ’

‘ရှိပါစေ၊ ဘ။ ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အမြန်ပြန်၍ တင်ပါ။ တရားခံကို လက်မလွန်စေရာ၊ လက်လွန်က ဘ၏ ခေါင်းပေါ်ရောက်မည်။’

‘ကျွန်မ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် တရားဝန်ကြီးများကို တရားဆိုသည်’

‘လုံမငယ်၏ အမည်ကား မည်သို့ခေါ်ပါသနည်း’

‘မယ်သိုက်ဟုခေါ်ပါသည်’

‘မည်သည့်အလုပ်ကို လုပ်နေပါသလဲ’

‘တောမှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့ကို ခူး၍ ရောင်းချနေထိုင်ပါသည်’

‘ကောင်းပြီ...’

အသည်ဝန်မင်းအား ရွှေနန်းတော်ကြီးသို့ မြင်းသည်ကျော်လွတ်၍ အောက်ပါအတိုင်း ထန်းဖူးအစီရင်ခံစာကို ပို့ရလေသည်။

ဟင်းရွက်သည် မကလေး မယ်သိုက်က ဘုရင်မင်းမြတ်စီရင်သော တရားလို ဦးတုနှင့် တရားခံ တက်ဖြိုးတို့၏ အမှုတွင် တရားကြွင်းကျန် လျှက်ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် မသတ်ရဟုတားဆီးထားပါသည်။ အမိန့်တော်ကို နာခံရန်ပါတည်း။

ဘုရင်မင်းမြတ်ကား ဘုရင်မင်းမြတ်ဟု ကျော်ကြားနေသည့်အတိုင်း ငတက်ဖြိုးကိုသတ်ရန် ရပ်ဆိုင်း၍ တန်းတွင် ချုပ်ထားစေလေ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည်... နောက်တစ်နေ့သော် မယ်သိုက်ကို လွှတ်တော်သို့ ပင့်ချီလေ၏။

ထိုအခါ၌ကား မယ်သိုက်သည် ဆင်းရဲသူမကလေး၏ သဘာဝအတိုင်း ဝတ်ဆင်၍ လွှတ်တော်သို့ရောက်လာပြီးလျှင် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် တင့်အပ်သောနေရာလွတ်တစ်ခုကို ပေးသည်နှင့်အညီ... ဤသို့ စကားဆိုလေ၏။ တရားဝန်ကြီးလေးပါးလည်း အသင့်ခြံရံကာ ရှိကြ၏။

‘သမီးငယ် ငါတို့စစ်ဆေးစီရင်ချက်၌ တရားအကြွင်းအကျန် မည်သို့ရှိပါသလဲ’

‘ငတက်ဖြိုးသည် ထိုအခါက သောက်စားမူးယစ်ခြင်းရှိမရှိကို စစ်ဆေးပါသလား’

‘အင်း ဝန်ကြီးများ ငါတို့ ကြွင်းကျန်သည်။ အောက်ရုံးများက လည်း ကြွင်းကျန်သည်။’

‘ရှိပါစေ။ သေသူ မောင်တိုးလုံးသည် သောက်စားမူးယစ်နေသူ ဟုတ်မဟုတ်ကို စစ်ဆေးပါသလား’

‘အင်း သူကောင်းတော်ကြီးများ၊ ငါတို့နှင့်တကွ အောက်ရုံးမှ စစ်ဆေးချက်များသည် ကြွင်းကျန်ခဲ့သည်’

‘ရှိပါစေ၊ သေသူ၏ဒဏ်ရာကို တရားသူကြီးသည် မြင်ရပါသလား’

‘အင်း ကြွင်းကျန်နေသည်’

‘ဗြိတိန်ဝန်မင်းနှင့် အတွန်းဝန်မင်းက ထိုနတ်ပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မည်ကဲ့သို့ အစီရင်ခံပါသနည်း’

‘မခံသေးပါ’

‘လူသေမှုဖြစ်နေသော နတ်ပွဲနှင့်ပတ်သက်၍ တရားခံပင် သေစား သေရတော့မည်။ ဗြိတိန်ဝန်က... ယနေ့ထိ ထိုနတ်ပွဲအကြောင်းကို အစီရင်ခံသေးသည်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ကိုယ်တော်တိုင်သည် မည်ကဲ့သို့ အထောက်အထားပြုပါမည်နည်း’

‘အင်း... မှန်သည်။ ထိုကရားမှာ အကြွင်းအကျန်များလှပါ တကား’

‘မိသိုက်တင်ပါရစေ၊ ရွှေဘုန်းတော်ရှင် ဘုရား’

‘ဆို’

‘သေခြင်းမည်သည် အမျိုးမျိုး ရှိပါသည်။ ရိုက်၍သေသည်ဟု ဆိုသော် ရိုက်သောဒဏ်ရာကို ကြည့်၍... သေကွင်းရောက်မရောက်၊ ရိုက်သောဒဏ်ရာသည် သေလောက် မသေလောက်ကို တရားသူကြီး သည် သိဖို့လိုသည်။ နိုင်ငံတော်၌ ဗြိမ္မာနှင့် ရွှေပြည်အမှုထမ်းများကို ဘာလုပ်ဖို့ ခန့်ထားသလဲ၊ ၎င်းတို့သည် နတ်ပွဲ၌ လူသေသော် သမား တော်များ၊ အရပ်လူကြီးများတို့ကို သေချာစွာပြု၍ ချက်ချင်းမြဲတိုက်သို့ အစီရင်ခံရမည်။ ဗြိဝန်သည် အတွင်းဝန်မင်းထံ ချက်ချင်းပို့ရမည်။ အ တွင်းဝန်မင်းသည် ဘုရင့်ရွှေနားတော်ကြား ချက်ချင်းလျှောက်တင်ရမည်။ ယခုမှာကြွင်းကျန်နေလေပြီ။ လူသေမှုပါတကား။ နွားသေမှုလောက်မျှ မရေမရာ၊ တရားသူကြီးများသည် သေသူဒဏ်ရာကို သိရရန် မြဲတိုက်သို့ တောင်းဆို၍ ကြည့်သင့်သည်။ ယခုမတောင်းမဆို၊ တရားစစ်ဆေးသည် မှာ တောထဲ၌ နွားကျောင်းသားများကစားသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေပြီ’

‘အင်း၊ အကြွင်းကျန်နေပေသကဲ့သို့၊ ဆိုတော့ သမီးတော်’

သေခြင်း၌ မူး၍သေခြင်းလည်းရှိပါသည်။ မူးသောသူသည် သွေး ပူနေပါသည်။ ထိုအခါ မြူးထူးကခုန်ပါက သွေးသည်ပူရုံမကဆူလာပါ သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်၌ လက်သီးနှင့် ကျောက်ထုရုံနှင့်ပင် သတိမေ့ပြီး သော် သေရတတ်ပါသေးသည်။ ဤအမှု၌ ကျေးတော်မျိုးမငယ်သည် မူး၍ သေသည်ဟု မဆိုပါ။ သဘောကို သဘာဝကျကျ တင်ဆိုပါသည်။

‘ဟင်း၊ ဗြိမ္မာနှင့် ရွှေပြည်ဝန်အမှုထမ်းများကလည်း ဘယ်လိုဟု ယနေ့တိုင် အစီရင်ခံမခံ’

‘ဘာခံနိုင်မလဲ၊ သူတို့လည်း မူးယစ်သောက်စားကြလျက် ဗုံကြီး တီးရာမှာ ဝင်ကနေကြခြင်းပမာဖြစ်တန်ရာ၍ ကသူချင်း ရိုက်ပုတ်ထိုး ကြိတ်ကြရာတွင်မှာပင်လျှင် ပါကောင်းပါပါလိမ့်မည်။ ဤကား မင်းမှု ထမ်းတို့၏ သဘာဝ။’

‘ဟုတ်လှပေပြီ’

‘ထိုသေသူ့အကြောင်းကိုကော တရားသူကြီးများနှင့် ခြင်္သေ့ခံသော ရာဇပလ္လင်သည် မည်သို့သိပါသနည်း။’

‘အင်း တယ်လည်း ကြွင်းကျန်သကဲ့သို့’

‘သန်ဘက်ခါ သေသူ့အကြောင်းကောင်းတစ်ခုကို စဉ်းစားရန် တွေ့ရကောင်းပါသတတ်။’

‘ဝမ်းသာသည် သမီးတော်’

ထို့နောက် နှစ်ရက်မြောက်သော်သားများ တွဲလောင်းနှင့် ဆယ့်ခုနှစ် နှစ်အရွယ်၊ ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေး ခုနှစ်ယောက်ကို မယ်သိုက်သည် လွှတ်တော်သို့ခေါ်ယူကာလာလေ၏။

ထိုမိန်းကလေးခုနှစ်ယောက်မှ အချို့က ငွေနှင့် ကိုတိုးလုံးသည် ဖြားယောင်း၍ ကာမမေထုန်မှုကိုအထပ်ထပ်ယူသဖြင့် ကလေးရ ကြောင်း၊ အချို့က ကိုတိုးလုံးသည် ငွေရှိန် အလုပ်ရှိန်နှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုကာ ကာမမေထုန်မှုကို အထပ်ထပ်ယူသဖြင့် ကလေးရကြောင်းတို့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံတွင် တင်လျှောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ မယ်သိုက်သည် လွှတ်တော်၌ ဤသို့ဆိုတော့၏။ ထို ခုနှစ်ယောက်သော မိန်းမငယ်တို့သည် ဆင်းရဲသူကလေး ပီသစွာ လူချမ်း သာငွေရှင်၏ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် ပြုကျင့်မှုကို ခံရသောကြောင့် တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုသောအခါ ဆင်းရဲသူပီပီ တရားရုံးရပါသည်။ အမှုတွဲများသည် လွှတ်တော်ချုပ်သို့တရားရုံးများမှ ပို့ဆက်သပြီးပင် ဖြစ်ကောင်းပေလိမ့်မည်။ ထိုအမှုတွဲများကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်သည် မည်ကဲ့သို့ အရေးယူပါသနည်း၊ သို့တည်းမဟုတ် သဘောတူ၍ ထိုအမှု

များသည် ဝပ်သွားသလား၊ တရားမသေဆိုစကားသည် မှားနေသလား။ အောက်ရုံးမှတင်၍ တက်လာသောအမှုတွဲများကို ကြည့်ရှုပြီးသော် တစ်စုံတစ်ရာမျှ ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါလျှင် ထိုသို့ ပို့ရခြင်းသည် အပို အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်နေရာ မရောက်ပါသလော။ သို့တည်းမဟုတ် တရားလွှတ်တော်ချုပ်သည် အယူခံရုံး သက်သက်ပါလော...

‘အင်း... သမီးတော်၊ ငါတို့ တရားခံ ဖြစ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်လာပြီ...’

‘ဘုန်းဘုရား၊ ကျေးတော်မျိုးမ တရားမဆိုပါဘုရား၊ သဘာဝ သဘောကိုသာ တင်ပါသည်ဘုရား...’

‘အင်း... တင်စရာရှိက မချန်ဘဲ တင်၊ သမီးတော်...’

‘ဘုန်းဘုရား၊ ကျေးတော်မျိုးမ ဆိုခဲ့သော တရားသဘောတို့တွင် ဗြဲများနှင့် ရွှေပြည်ဝန်အမှုထမ်းများအပေါ်၌ ရစ်ပတ်နေရာ ရောက်ပါ သည်။ တင်ပါရစေဘုရား...’

‘အင်းတင်...’

တရားရုံးတော်သို့ရောက်သော အမှုတို့သည် ဤဥပမာအတိုးများ ပါသောကြောင့် ဗြဲများနှင့် သက်ဆိုင်ရာ အမှုထမ်းများတို့သည် တာဝန်မှု ထမ်းကုန်အောင် အရေအရာအဖတ်မတင်သော အမှုကို အဘယ်မှာလျှင် လုပ်ပါတော့အံ့နည်း။

‘သာဓကမဟုတ်ပါ၊ ဥပမာပါဘုရား’

‘အင်းဆို...’

ဤအိမ်မှာ လောင်းကစားဝိုင်းရှိသည်။ အမှုထမ်းများ ဖမ်းပါဟု သတင်းပို့၊ အမှုထမ်းကဖမ်း၍ ရုံးတင်၊ အပျော်သက်သက်ဟု လွှတ်ပစ်၊ ဤကဲ့သို့များပါက ဗြဲနှင့်အမှုထမ်းတို့သည် ဝတ္တရားအတိုင်း မဆောင် ရွက်ကြဘဲ ရောကျိတ်ဖြစ်လာရမည်မှာ သဘာဝ။

‘အင်း...’

ဤငွေရှင်သည် ဤကဲ့သို့တရားမဲ့ ဖောက်ပြန်နေသည်ဟု ဗြဲများက အမှုထမ်းများထံ သတင်းပို့၊ အမှုထမ်းများက ဖမ်းရုံးသို့ရောက်သော် အရာမထင်၊ ဗြဲများနှင့် အမှုထမ်းများသည် ဤကဲ့သို့များပါက ၎င်းတို့လည်း ရောကျော်ဖြစ်လာပါမည် ဘုရား။

‘မှန်ပေတယ်...’

‘ဤမိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်၏အမှုကို ရွှေတိုက်တော်၌ တောင်း၍ ကြည့်တော်မူပါဘုရား...’

‘ဝန်ထောက်တော်မင်း...’

‘ဘုရား...’

‘ဤမိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်၏ အမည်ကို သေချာစွာ စိစစ်မေးမြန်း၍ ရွှေတိုက်တော်၌ ၎င်းတို့၏အမှုတွဲကို ဖွေနည်ပြီးသော် နက်ဖြန်သော်တင်ပြ...’

‘ဦးတည့် ရပ်ပါဘုရား...’

*

ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ တရားဝန်ကြီးလေးပါးတို့သည် တိုးလုံးနှင့် မိန်းကလေး ခုနစ်ယောက်တို့ ဖြစ်ပွားသောမှုခင်းကို သေချာစွာ ကြည့်ရှု၍ ဆွေးနွေးကာ စဉ်းစားကြလေလျှင် တိုးလုံးသည် ၎င်း၏ကိလေသာ ကာမဂုဏ်မှုကို ငွေနှင့် အရှိန်အဝါနှင့် အောင်မြင်လာခဲ့သည့်ပြင် တရားရုံးများ၌လည်း အောင်မြင်လာခဲ့ပုံကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မယ်သိုက်အား ‘ချစ်သမီး၊ ဤအမှု၌ မှန်ရာကို ရောက်အောင် ဘယ်လို ဝေဖန်သင့်ပါသလဲ’ ဟု မေးတော်မူလေ၏။ မယ်သိုက်လည်း ဤသို့ တင်တော်မူလေ၏။

ဤအမှု၌ မောင်တိုးလုံးကို မည်သူမည်ဝါတို့က သတ်သည်။

မောင်တိုးလုံးသည် မည်သူမည်ဝါတို့အားဖြင့် သေရသည်ကို ဘုန်းဘုရား ကျေးတော်မျိုးမသည် မည်သို့မျှမဆိုပါ။ သို့တမူ စဉ်းစားရန်မှာကား မောင်တိုးလုံးပြုသောအမှုသည် နိုင်ငံတော်၌ တင့်တယ်ပါသလော၊ မောင် တိုးလုံးအားဖြင့် အမျိုးသမီးကလေးများသည် အကျိုးနည်းရခြင်းကား ပေါ်လွင်ထင်ရှားလေသည်။ ထိုသို့သော မောင်တိုးလုံးသည် တရားရုံး အားဖြင့် သူ၏အကျင့်ကိုရဲရင့်စေ၍ မွန်မြတ်ပြီးလျှင် ရွှေပြည်တော်မှာ မေထုန်ကြွက်တစ်ကောင်ဖြစ်နေပါသည်။

‘ထိုမောင်တိုးလုံးကို မည်သည့်လူငယ် လူရွယ်တို့သည် နှစ်သက် ပါ့မလဲ။ ဗြဲများ၊ အမှုထမ်းများတို့သည်လည်း နှစ်သက်ပါ့မလား။ ၎င်း တို့၏ မိန်းမများကိုပင် တိုးလုံးနှင့် အရောတဝင်မနေကြရန် တားမြစ် ကြလေပြီ။ အပျိုကလေးလှလှချောချောတို့သည် သူဌေးသားတိုးလုံး၏ ရန်မှ အတော်ပင်ရှောင်ကွင်းကြရပုံပေါ်နေလေသည်။ တိုးလုံးနှင့် တက်ဖြိုးတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မည်ကဲ့သို့ပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေ သည်ကို ဗြဲမှူး ကိုတောက်ရွန်းအား ဆင့်ဆို၍ စစ်ဆေးသော် ထိုလူ သေမှု၌ အတော်ထင်ရှားဖွယ် ဖြစ်ပါသတတ်ဘုရား’

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နောက်တစ်နေ့သော် ဗြဲမှူးတောက်ရွန်းအား လွှတ်တော်သို့ဆင့်ဆို၍ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုယ်တော်တိုင် ဤသို့စစ်ဆေး သဖြင့် ထိုသို့ပေါ်ပေါက်ရလေ၏။

‘မောင်မင်း၊ သေသူ တိုးလုံးနှင့် တက်ဖြိုးတို့ မည်ကဲ့သို့ ပေါင်း သင်း ဆက်ဆံနေတာကိုတင်။’

‘တိုးလုံးနှင့် တက်ဖြိုးသည် အလွန်ချစ်ခင်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ နေကြသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်ကို ဗြဲမှူး၏ ထောက်လှမ်း ချက်အရ သိပါသည်။’

‘အင်း သာဓက ဆိုစမ်း’

‘တစ်နေ့သော နတ်ကနားပွဲသဘင်မှာ တိုးလုံးသည် သောက်စား
မူးယစ်၍ အလွန်ရမ်းကားနေပါသည်။ ထိုအခါ ဗြဲများ၏ သတင်းပေး
ချက်အရ အမှုထမ်းများသည် တိုးလုံးကို ဖမ်းကြပါသည်။’

‘အင်း...’

‘ထိုအခါ တက်ဖြိုးသည်’

‘ငတက်ဖြိုးကား မသောက်ဘူးလား’

‘မောင်တက်ဖြိုးသည် မသောက်တတ်ပါ။ လူကောင်းလူရိုးကလေး
သက်သက်ပါ’

‘ငတက်ဖြိုးသည် မောင်မင်းတင်တဲ့အတိုင်းမှန်ရင် ငတိုးလုံး
မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်သလား’

‘ပန်းပင်သည်လည်း ပေါင်းပင်များ၏ ကြားတွင် ပေါက်ပါသည်
ဘုရား၊ ရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓါပင်လည်း တိရစ္ဆာန်များအတွင်းမှာ အလှူခံပါ
သည် ဘုရား...၊ မကောင်းညစ်ပတ်၍... ကိုယ့်ဖို့ကောင်းစဉ်းလဲသူတို့၏
အလယ်၌ တင့်တယ်သော အသရေနှင့် ထွန်းလင်းတောက်ပသူကို ရှင်
ဘုရင်ဟု ခေါ်ပါသည် ဘုရား’

‘တောက်ရွန်းကပင် အာဂတောက်ရွန်းပါကလား၊ သို့နှင့်ပင်
ဝန်ထောက်မဖြစ်သေးဘဲကိုး၊ ကိုင်း ဆက်တင်စမ်း’

‘ဗြဲများက ငတိုးလုံးကို ဖမ်းဆီးထားရာ၊ ငတက်ဖြိုးက၊ အစ်ကိုတို့
ဖမ်းခြင်းမှာ တရားနည်းလမ်းကျပါသည်။ သို့သော် ရွှေမြို့တော်ဝန်ထံ
မအပ်ဘဲ အစ်ကိုတို့ထံမှာပင် ချုပ်ထားပါ။ ရွှေမြို့တော်ဝန်ထံ ရောက်က
တရားရုံးသို့ ပို့၍ အမှုရောက်ပါလိမ့်မည်။ အမှုမှာလည်း မူးရူးမှုမျှသာ
ဖြစ်ပါသည်ဟု တောင်းပါသည်။ ထိုအခါ ကျွန်တော်မျိုးလည်း မြို့ဝန်
မင်းထံပို့သော် ‘ဟာ သူဌေးကြီးရဲ့ သားပဲ’ ဟု တစ်ညမျှချုပ်မထားဘဲ
ပြန်လွှတ်မည်ကိုသိ၍ ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ဗြဲတိုက်မှာပင် တစ်ညချုပ်

ထားပြီးနောက် ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။’

‘အင်း... ရှိသေးကဆို’

‘ဗူးကိုင်းရွာကလေးမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကျူးလွန်ပြီးမှ မယူဘဲပစ်ထားသဖြင့် ရွာသားတို့သည် မခံမရပ်နိုင်ကြသောကြောင့် တိုးလုံး၏ အသွားအလာကို အချောင်ရရန် ကြည့်နေကြပါသည်။’

‘တစ်နေ့တော့ တိုးလုံးနှင့် တက်ဖြိုးသည် စမ်းပူချောင်းနတ်ပွဲမှ ပြန်အလာ ဗူးကိုင်းရွာသားတို့သိကြလတ်သော် တိုးလုံးကို ဗူးကိုင်းရွာ သားတို့သည် ဝိုင်းဝန်းကာဖမ်းဆီးကြပါသည်။ ထိုအခါ တက်ဖြိုးက ဗူးကိုင်းရွာသားတို့အား များစွာ အနိမ့်အကျပြုပြီးလျှင် တောင်းပန်တိုးလျှိုး လေရာ ရွာသားများမှာ တက်ဖြိုးနှင့် ကျေးဇူးမကင်းသူများ ဖြစ်ကြ၍ ‘မောင်မောင် သည်သူယုတ်မာနှင့် မောင်မောင်မတွဲပါနှင့်၊ တွဲရင် တစ်နေ့ မှာ မောင်မောင်ပင် ဆားဖြစ်ရမှာပါ’ ဟု ပြောဆိုကာ လွှတ်လိုက်ပါသည်’

‘အင်း...’

‘နတ်ပွဲမှာ အဓိကရုဏ်းဖြစ်တာကို မောင်မင်းတို့ မသိဘူးလား’

‘သိပါတယ်ဘုရား’

‘သိရင်ဘာကြောင့် အဖြစ်အပျက်မှန်ကို မတင်သလဲ’

‘တင်သော်လည်း ကျွန်တော်မျိုးတို့၏ ဗြိတိုက်တော်ဝန်မင်းမှာ တန်ခိုးအရောင်အဝါ မရှိပါသဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ရှေ့တော်မှောက်သို့ မရောက်နိုင်ပါ ဘုရား’

‘မောင်မင်းသည် နတ်ပွဲအကြောင်းကို မသိဘူးလား’

‘သိပါသည် ဘုရား’

‘ငတက်ဖြိုးက နတ်ရုပ်များအား ရိုက်ချိုးတာကို မောင်မင်းသိပါ သလား’

‘ကျွန်တော်မျိုးကိုယ်တိုင် မြင်ပါသည် ဘုရား’

‘အင်း ... ဆက်တင်’

‘နတ်မယ်လျကြီးခေါင်းက တက်ဖြိုးကို တောင်းပန်ကာ ဆွဲခေါ်၍ နတ်ကနားအပြင်သို့ ထုတ်လွှတ်ပါသည်။ ထို့နောက် ဗုံကြိုးတီး၊ ဂုံဂေါ မှုတ်ကာ လူမျိုးစုံသောက်စားမှုးယစ်၍ ကခုန်နေကြပါသည်။ ဟစ်သူ၊ အော်သူ၊ နောက်သူတို့ ဆူညံနေပါသည်။’

‘အင်း’

‘ထိုအခါ ကျွန်တော်မျိုးနှင့် ငတက်ဖြိုးသည် ဆီထမင်းနှင့် ကြက် ပေါင်ကြော်ကို အတူပင် စားသောက်နေပါသည်။’

‘မောင်မင်းကို သူဘာကြောင့် သက်သေမထည့်သလဲ’

‘မသိပါ ဘုရား’

‘သူဘာကြောင့် နတ်ရုပ်ကို ရိုက်ချိုးပစ်သလဲ’

‘မသိပါ ဘုရား’

‘ဘာသာစော်ကားမှု မဖြစ်ဘူးလား’

‘မသိပါ ဘုရား’

‘မောင်မင်း သည်အကြောင်းကို ဗြိတိုက်ဝန်ထံ မတင်ဘူးလား’

‘တင်ပါတယ်ဘုရား၊ ဗြိတိုက်ဝန်မင်းက အတွင်းဝန်မင်းထံပို့စေ၍ ဗြိတစ်ယောက် အတွင်းဝန်မင်းထံသွားရောက်ပို့ရပါသည် ဘုရား’

‘အင်း... ကောင်းပြီ’

‘ဝန်ထောက်တော်မင်း’

‘အမိန့်တော်ကို နာခံလျက်ပါ ဘုရား’

‘နက်ဖြန် အတွင်းဝန်မင်းကို ဆင့်ဆို၍ ငတက်ဖြိုးကို ခြင်္သေ့ခံသော ပလ္လင်ပျံရှေ့မှောက်သို့သွား’

‘ဦးတည့်လျက်ပါ ဘုရား’

*

‘အတွင်းဝန်မင်း နတ်ပွဲအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိန်က အစီရင်ခံစာကို ရသလား’

‘ရကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ရရင် လွှတ်တော်သို့တက်ခါနီးတွင် အဘယ်ကြောင့် ငါ့ထံ တင်မပြသလဲ’

‘ထိုအမှုသည် ချက်ချင်းရုံးသို့ ရောက်နေသောကြောင့်ပါ ဘုရား’

‘ဘယ်နှယ်အတွင်းဝန်မင်း၊ ရုံးသို့ရောက်လေ ငါကိုယ်တော်မြတ် သိဖို့လိုလေဟု ရာဇနိတိအရ ဆိုက်နေတယ်၊ ထုံးတမ်းစဉ်လည်း ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘မှန်ပါ။ တရားရုံးသို့ ရောက်သော် တရားသူကြီးကား တရား မှန်ကန်သူ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် တိုတိုနှင့် ကိစ္စပြီးငြိမ်းမည်ဖြစ်ပါ၍ ကိုယ်တော့် အရှင်စိတ်တွင် ဝင်ပြီးလျှင် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မည်ကြောင့် ကျေးကျွန် ကောင်းပီသစွာ အလိုက်ကို သိရသောအားဖြင့် မတင်ပြကြောင်းပါ ဘုရား’

‘မှတ်ပေဗျား၊ ဝန်မင်းတင်သည့်အတိုင်း အမှုကား တိုတိုနှင့်မပြီး စပါးကြီးမြွေကဲ့သို့ တွန့်ပြီးလျှင်လွန်၍လွန်၍ နေခြင်းကြောင့် ယခုမပြီး မပြတ်နိုင် ရှိနေတယ် မဟုတ်လား’

‘တရားခံ ငတက်ဖြိုးကို အမိန့်ချခြင်းကြောင့် အမှုရှည်ရပါသည်’

‘ဥပဒေ သဘောကိုလိုက်ရမယ်၊ ဝန်မင်း’

‘အမိန့်ချမှတ်ပြန်ပါတော့လည်း ဟင်းရွက်သည်မကလေးတစ် ယောက်က ဟန့်တားခြင်းကို အရေးအမှုထားခြင်းကြောင့် ယခုကဲ့သို့ မရှည်တန်ဘဲနှင့် အမှုရှည်ရခြင်းပါ ဘုရား’

‘အလို ဝန်မင်း၊ ဘယ်သို့ဆိုသလဲ၊ ဟင်းရွက်သည်မကလေးတစ် ယောက်ဟာ အခွန်တော်ထမ်းဆောင်နေတယ်။ အကယ်တည့် အခွန် ထမ်း မဟုတ်စေကာမူ အစိုးရရှိတာနှင့် သည်ပြည်မှာ သူမို့နေတယ်။’

သူဟာပေါက်ကွဲပြည်သူတစ်ယောက်၊ အစိုးရဆိုသူ အမှုထမ်း ဆိုသူတို့၏ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ပုံကို သူ့မှာ ပြောပိုင်ခွင့်၊ ဆိုပိုင်ခွင့်၊ တောက်တီး မြည်တွန်ပိုင်ခွင့်ရှိပေတယ်။ ဒါကို ပိတ်ပင်လိုက်ရင်၊ အရေးမလုပ်လိုက်ရင် အစိုးရအမှုထမ်းတို့ မတရားလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မှုကို အခွင့်ပြုထားရာ ရောက်၍ တိုင်းပြည်ပျက်ရန် မျိုးစေ့ချသကဲ့သို့..ဖြစ်သွားမယ်’

အတွင်းဝန်မင်းကား ငုံ့၍နေလေ၏။

‘ခု တက်ဖြိုးကိုသွင်း’

‘ရှေ့တော်သို့ ရောက်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘မောင်မင်း၊ မောင်မင်း၏ အမှု၌ ဗြိမ္မားတောက်ရွန်းကို ဘာကြောင့် သက်သေမထည့်သလဲ’

‘ကိုတောက်ရွန်း အလုပ်ဖြုတ်ခံရမှာကြောင့်ပါ ဘုရား’

‘ဟင်း... အမှုက မီးစက်၍ကူးသလို ဖြစ်နေပါကလား၊ တင်စမ်း’

‘ကိုတောက်ရွန်းအရင် ဗြိမ္မား ကိုလွန်းတင်ဟု ရှိပါသည် ဘုရား’

‘ခု လွန်းတင် ဘယ်မှာလဲ’

‘အလုပ်ဖြုတ်နေပါသည် ဘုရား’

‘အင်း... အင်း... ဆိုစမ်း။ ဘာကြောင့် အလုပ်ဖြုတ်သလဲ’

‘တိုးလုံးသည် အိုးသည်မကလေး လှထွေးအား ဂျင်းရဲပင်ကြားသို့ ထန်းရည်မူးမူးနှင့် အတင်းအဓမ္မဆွဲခေါ်သွားခြင်းကို ဗြိမ္မား ကိုလွန်းတင်က မြင်၍ သက်သေတည်ရာ ရုံးမှာမှ အမှုမဆိုင်ရခင် ကိုလွန်းတင် အလုပ် ဖြုတ်နေပါပြီ ဘုရား’

‘ဟ... ငါ့နေပြည်တော်မှာ နာတာရှည်ရောဂါ စွဲကပ်နေပါကလား၊ ငါ့တိုင်းပြည်ဟာ ကျိုးအာသီးဖြစ်နေပါကလား။ လွန်းတင်ကို မူလရာထူး အတိုင်းချက်ခြင်းပြန်ခန့်ရန်... လွှတ်တော်က သက်ဆိုင်ရာသို့ဆင့်။ မောင်မင်းဘာကြောင့် နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးရသလဲ။ သူတစ်ပါး’

ကိုးကွယ်သော ဘာသာကို ဖျက်ဆီးရာ မရောက်ဘူးလား’

‘မရောက်ပါ ဘုရား’

‘တင်စမ်း’

‘လူမျိုးတိုင်းတွင် ဘုရားရှိပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ဘုရားကို ပူဇော်ပသနေခြင်း၊ ဘုရားဝတ်ပြုနေခြင်းတို့ မဟုတ်ပါ။ ရသေ့ ရဟန်းသူတော်သူမြတ်တို့အား ပူဇော်ပသနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ရသေ့ ရဟန်းတို့အား ဝတ်ပြုနေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ...။ ရသေ့ ရဟန်း သူတော်သူမြတ်တို့ ဟောသောတရားကို ဆန့်ကျင်ဘက်ပြု၍ ဘုရားတိုင်းက တားမြစ်ထားသော သေရည်သေရက်ကို အမွန်အမြတ်ပြုကာ ပျော်ပွဲကျင်းပပါသောကြောင့် ၎င်းတို့သည် ဘာသာကျင့်ဝတ်ကို ကျင့်ခြင်းမဟုတ်ပါ၍ ဘာသာဖျက်မဟုတ်ပါ ဘုရား၊ သူတို့၏ အမှားကို ဖျက်ခြင်းသာပါ ဘုရား’

‘ကောင်းပြီ ဘာကြောင့် နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးရသလဲ’

‘ကျွန်တော်မျိုးနှင့် သေသူ ကိုတိုးလုံးသည် ချစ်ကျွမ်းဝင်သောသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုတိုးလုံးအား ထိုသို့သောအကျင့်ကို မကျင့်ရန် ပြောကြား၍ နားထောင်နေသော်လည်း နတ်မယ်လျတို့သည် လာရောက်ကာ ဆွဲဆောင်ကာ ပါသွားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းတို့သည် သေရည်သေရက်ကို တင်၍ သေရည်သေရက်ကို သောက်စားမှုးယစ်ပြီးသော် အပျော်ကြူးခြင်းဖြင့် ကျူးရင့်ကာ ကခုန်ကြပါသည်။ ၎င်းတို့သည် ထိုသို့ ရင့်ကျူး၍ ကြူးကြပြီးနောက် ညဉ့်အချိန်၌ သုံးဆယ့်ခုနစ်မင်းဟု သုံးဆယ့်ခုနစ်ချင်းဖြင့် မြူးထူးကြပါမည်။

သေရည်သေရက်ကား သေသော အရည်သေရည်။ သေသော အရက် သေရက်ဟုပညတ်လိုက်ရာ ဓာတ်သက်ပါသောကြောင့် ထိုသို့ ပျော်မြူးနေသောအခါ လူသေဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြောင်းမှာလည်း...

သေရည်မူး၍ သွေးကြွလာသောအခါ သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းစသော
မကောင်းမှုလေးမျိုးကို ကျူးလွန်ခြင်းငှာ လွယ်ကူတတ်ပါသည်။

‘ထိုသို့သော သဘောများကြောင့် ... ကျွန်တော်မျိုး၏ သူငယ်ချင်း
ကိုတိုးလုံးအား ကယ်တင်လိုသောသဘောနှင့် အမြင်မှန်ရပါစေသော်
ဟု နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးမိပါသည် ဘုရား’

‘ကိုင်း... သမီးတော်မယ်သိုက် စီရင်ပါ’

‘ဘုရားကျေးတော်မျိုးမကား တရားသူကြီးမဟုတ်ပါ။ ခုံလည်း
မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် စီရင်ခြင်းငှာ မထိုက်ပါ။ စီလည်း မစီရင်လိုပါ။
တရားတစ်ခုသည် မမှားရအောင် အလိုရှိ၍ ထိုတရား၌ သက်ဆိုင်သော
အကြွင်းအကျန်များကိုပေါ်အောင် ဘုန်းဘုရား ကျေးတော်မျိုးမသည်
ပေါ်စေခြင်းမျှသာပါ ဘုရား’

‘အင်း ကိုင်း စာရေးတော်ကြီးရေး’

‘ဦးတည့်ရပ်ပါ ဘုရား’

‘သေသူသည် ရမ်းကား၍ ညစ်ညမ်းသောသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
ထိုသေသူ ငတိုးလုံးသည် ရမ်းကား၍ ညစ်ညမ်းသောကြောင့် သေရမည်
လော၊ မသေထိုက်။ သို့သော် ချင်းသည် သေရည်မူး၍ သွေးဆူပြီးသော်
နတ်မယ်လျတို့နှင့် တွဲကာ တပျော်တပါးနေစဉ်တွင် ဤသို့သော သဘော
ဖြင့် လူငယ်များ ပျက်စီးလေသည်။ ပျက်စီးရလေပြီဟု တက်ဖြိုးသည်
နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုးလေတော့သည်။ ထိုသို့ ရိုက်ချိုးခြင်းကြောင့်
ဗရတ်ဗရက်ဖြစ်ပြီးသော် ဆဲကြဆိုကြရိုက်ကြပုတ်ကြနှင့် သူ့ ငါရိုက်၊
ငါ့ သူရိုက်ဖြစ်ကြ၍ ငတိုးလုံးသည် သေရလေပြီ။ ထိုသို့ သေရာ၌
ဒဏ်ရာကို မည်သူကမျှ တင်မပြသောကြောင့် ငတိုးလုံးသည် အရိုက်ခံ
ရ၍ သေသည်ဟု တထစ်ချ မယူနိုင်။

ထိုသဘောကြောင့် ငတိုးလုံးသေခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငတက်ဖြိုး

က ဒဏ်ခံရမည်မှာ သဘာဝမကျချေ။

ငတက်ဖြိုးသည် နတ်ပွဲ၌ ထိုကဲ့သို့ နတ်ရုပ်များကို ရိုက်ချိုး၍
နှောင့်ယှက်ခြင်းမှာ ဘာသာဖျက်မှုလည်း မဖြစ်သင့်။ အဘယ်ကြောင့်
ဆိုသော် ထိုကဲ့သို့ နတ်ကနားပေးခြင်းသည် လူအမျိုးမျိုးတို့ မှန်းဆ၍
ကိုးကွယ်သော... ဘုရားအမျိုးမျိုးရှိသည့်အနက် မည်သည့်ဘုရား၏
အယူဝါဒမျှ မဟုတ်ချေ။ ဘုရား၏ အယူဝါဒမဟုတ်ခဲ့သော် ဘာသာ
တရားမဟုတ်၍ ဘာသာဖျက်မှုမဟုတ်ချေ။ ထိုသဘော၌ နွားကျောင်း
သားများ အပျင်းပြေကစားရာ၌ အပျက်အပျက်နှင့် သွေးထွက်ရတယ်
ဆိုတဲ့ စကားကဲ့သို့ မတော်တဆ သေခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ငတက်ဖြိုးသည် ထိုအမှု၌ လုံးဝအပြစ်မရှိချေ။
လွတ်စေ၊ လွတ်၊ ချက်ချင်းလွတ်။

လွတ်တော်ကြီးက ရွှေမြို့တော်ဝန်နှင့် ရွှေပြည်တော်ဝန်ထံသို့
ဆိုလတ္တံ့ သောအတိုင်း ဆင့်ဆိုစေ'

'နတ်ကနားအကြီးအကျယ်ပေး၍ ကလိုကြသော် လွတ်တော်ကြီး
၌ အမိန့်တောင်းခံရမည်။ လွတ်တော်က အမိန့်ရမှ နတ်ကနားပြုကာ
ကကြရမည်။

ထိုနတ်ကနား၌ ခိုက်ရန်ဒေါသ မဖြစ်ရအောင် ဆိုင်ရာအမှုထမ်း
များက စောင့်ရှောက်စေ...'

နောက်တစ်နေ့သော်... ဂုတ်ဝန်မင်းသည် ရထားပေါင်းချုပ်နှင့်
ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်အရ မယ်သိုက်ကို ပင့်ချီရန် သွားရောက်
လေရာ မယ်သိုက်ကို မိဘများနှင့်တကွ မတွေ့ရတော့ချေ။ ပြင်စိုးအား
မေးမြန်းသော်လည်း မရချေ။ မယ်သိုက်တို့၏ အိမ်ထဲ၌လည်း ပစ္စည်း
တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိတော့ချေ။

ဂုတ်ဝန်မင်းသည် ထိုသို့သော အကြောင်းတို့ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ

သံတော်ဦးတင်လေရာ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း မြဲများကိုလွှတ်၍ အနံ့စုံစမ်းသော်လည်း မယ်သိုက်ကို မတွေ့ရ၊ မတွေ့နိုင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မယ်သိုက်ကို ထိုကဲ့သို့ မတွေ့ရသော်လည်း နိုင်ငံတော်ကို ပျက်စီးအောင်ဖျက်ဆီးနိုင်သူတို့သည်ကား အဂတိလိုက်စားသော တရားသူကြီးများ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိုယ်ဖို့ကောင်းကို စဉ်းလဲနေသော အစိုးရ၏ အာဏာရ စီမံအုပ်ချုပ်နေသူများ၊ မင်းမှုထမ်းများ၊ ငွေအင်အားနှင့် ငွေကို လက်နက်ပြု၍ ဖိစီးနေသော ငွေရှင်များတို့ ဖြစ်ကြောင်းကို... မယ်သိုက်အားဖြင့်... သရုပ်ပေါ်စေခြင်းကြောင့် ထင်လင်းစွာ သိသာရလေပြီ။

နိုင်ငံတော်၌ ထိုကဲ့သို့ ဥပဒေစည်းမျဉ်းကို မလေးစားဘဲ တရားမဲ့ပြုကျင့်နေသော သူတို့၏ အင်အားမှာလည်း အတော်ပင် တောင့်တင်းလေ၍ မယ်သိုက်ကို ရှာဖွေသော်လည်း မတွေ့ကြရဖြစ်လေတော့သည်။

အခါတစ်ပါးသော် ဘုရင်မင်းမြတ် စေရကျော်ထင်သည် နောက်ပါ ကိုယ်ရံတော်အနည်းငယ်နှင့် သုသာန်သို့သွားရောက် ကြည့်ရှုတော်မူလေရာ သုသာန်၌ သုသာန်စောင့်များနှင့် သူတောင်းစားများသည် ရသေ့များကိုပင့်၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်နှင့် အခန့်သင့် တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခါ ၎င်းတို့သည် ရသေ့များ... ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးနောက် ဘုရင်မင်းမြတ်အား ပွဲတော်စာကို ဆက်လေ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ထိုသူတို့ဆက်သော ပွဲတော်စာကို သုံးဆောင်တော်မူလေ၏။ မင်းကြီး၏ နောက်အမှုထမ်းတို့အား ကျွေးရာ အမှုထမ်းတို့ကား စက်ဆုပ်သဖြင့် မစားကြချေ။

ထိုသို့သော သဘောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင် နန်းရင်းဝန်ကြီးသည်ဤသို့တင်လေ၏။

‘ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရားသည် မြတ်သော နေမင်းမျိုးမှ ဆင်းသက်

လာ၍ ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမြတ်တော်မူသော ဘုရင်မင်းမြတ်ဖြစ်လှတုံလျက် သုဘရာဇာများ တည်သောပွဲတော်စာကို သုံးတော်မူသည်မှာ မသင့်ချေ တကား၊... ထိုကြောင့် ခေါင်းဆေးမင်္ဂလာပြု၍ ဘိသိက်တစ်ဖန်တင်သင့် ပါသည် ဘုရား’

‘နန်းရင်းဝန်ကြီး၊ ဘုရင်နှင့် ရသေ့ ရဟန်းသည် ပညတ်သဘော ထုံးအရ ဘယ်သူက မြတ်သနည်း’

‘ရသေ့ ရဟန်းများကပါ ဘုရား’

‘ထိုသို့ ရသေ့ရဟန်းများပင် သုဘရာဇာ၏ ဆွမ်းကိုစားတုံလျက် မိန်းမ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ လူးလှိမ့်နေသော ငါသည် အဘယ်ကြောင့် သုဘ ရာဇာများတည်သော ပွဲတော်စာကို မသုံးထိုက်ပါသနည်း။’

နန်းရင်းဝန်ကြီးနှင့် သဘာသည်... တိတ်လျက်ရှိလေတော့၏။ ဘုရင်မင်းမြတ်ကား ဆက်၍ မိန့်တော်မူပြန်၏။

‘သဘာ’

‘တည်လျှက်ပါ ဘုရား’

‘သင်တို့ ငါတို့၌ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောတည်းဟူ သော ဓာတ်လေးပါးက ထောက်ခံထားသည်။ မြူစိုင်းနှင့် တင့်တယ်နေ သည်မဟုတ်လား၊ တင်ဗျာ နန်းရင်းဝန်ကြီး’

‘မှန်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ငါတို့ထက် သူတောင်းစားမှာ ဓာတ်လေးပါးလျော့နေသလား၊ ဘာဓာတ်လျော့သလဲ၊ သို့မဟုတ် သူတောင်းစားက ငါတို့ထက် ဓာတ်ပို နေသလား၊ ဘာဓာတ်များ ပိုသလဲ၊ သေသွားကြသော် မည်သူ၏ ကိုယ် သည် မွေးကြိုင်၍နေသေးသလဲ’

သဘာသည် တိတ်ဆိတ်၍ နေလေ၏။

ထိုခဏ၌ ဝိဇ္ဇာတစ်ယောက်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာ၍

မင်းကြီး၏ ညီလာခံသဘင်သို့ ဝင်လာ၏။ ထိုဝိဇ္ဇာသည် မင်းကြီးကို ဦးတိုက်၏။

မင်းကြီးလည်း အချင်း လျော်သောနေရာကိုသိ၍ ကြည့်ပြီးလျှင် နေလော့ဟုဆို၏။ ဝိဇ္ဇာလည်း မင်းကြီးရှေ့၌ ရပ်၍ ဤသို့ဆိုလေ၏။

‘လူတို့၏ သနင်း မင်းထက် မင်းခေါင်ဘုရား၊ ဤခေတ်၌ လူတို့ တွင်လည်း အရှင်မင်းကြီးကဲ့သို့ မာနကို နှိမ်ချသောသူ မည်သည် မရှိချေ။ ထိုကြောင့် အရှင်မင်းကြီးသည် အလွန်တန်ခိုးကြီးမြင့်သော ဧကရာဇ် ဘုရင်ဖြစ်ချေပြီ။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ စိတ်အလိုအတိုင်းကို ပြီးစေနိုင်သော ဤပြဒါးရှင်လုံးကို အရှင်မင်းကြီးအား ကျွန်ုပ်ဆက်ပါအံ့။ ထိုပြဒါးရှင်လုံး သည် ဘုန်းမဲ့သော သူများ၏ လက်၌ကား မတည်ရာသတည်း။’

အခန်း ၂

တက္ကသိုလ်ပြည်၌ ပေါက္ကံပြည်မှ မင်းသားဘုန်းရှိန်၊ မင်းသားကျော်
 မြင့်သည် အတတ်ပညာသင်ကြားနေကြရာ သုံးနှစ်သုံးဝါစေ့တော့မည့်
 အချိန်သည် နီးကပ်လာလေပြီ။ ၎င်းတို့တွင် မင်းသားဘုန်းရှိန်သည်
 အကြီးဆုံးပင် ဖြစ်၍ ပေါက္ကံပြည်မှ လာရောက်ကာ ပညာသင်ကြား
 ကြသော ဆယ်ယောက်သောသူတို့တွင် အကြီးအမှူးဖြစ်နေလေသည်။

မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် တောင်နန်းမဒေဝိမဟေသီ မိဖုရားခေါင်
 ကြီး၏ သားတော်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းရှိန်အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်သော်
 ဘုန်းရှိန်၏ မယ်တော်မိဖုရားကြီးသည် နတ်ရွာစံတော်မူသွား၍ မြောက်
 နန်းမတော် စကားမယ်ကို မဟေသီမိဖုရားခေါင်ကြီးအဖြစ်နှင့် တင်မြှောက်
 ထားလေ၏။

စကားမယ်၏ သားတော်သည်ကား ကျော်မြင့်ဖြစ်၍ သမီးတော်
 သည် နန်းစိမ်ဖြစ်၏။

ဘုန်းရှိန်သည် တစ်နေ့သောအချိန်၌ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်

ကြီးအနီး မုန့်ဖိုဦး... ထွက်ဝင်သွားလာ စားသောက်နေသောသူတစ်စု တို့ကို အကဲခတ်နေရာ အလွန်အံ့ဩခြင်း ဖြစ်လာနေ၏။ အကြောင်း သော်ကား ဤသို့တည်း။

ပေါက်ပြည်မှ ဗြိ၊ ထိပ်တင်ညွန့်သည် အစားအသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာ၍ ဘုန်းရှိန်ထံသို့ ဦးတင်ကာရောက်လာလေ၏။ ဘုန်းရှိန် လည်း ဤသို့ဆို၍ စကားဖြစ်ပေါ်နေ၏။

‘အလို ဦးလေး ထိပ်တင်...’

‘ကိုယ်တော်ထံ ဗြိမှူး ဦးလွန်းတင်နှင့်၊ ဗြိမှူး ဦးတောက်ရွန်းတို့က တိုင်ပင်ပြီး လွတ်လို့ပါ ဘုရား’

‘အလို... အကြောင်းထူးသလား’

‘ကိုယ်တော် လူဆိတ်ရာ ချောင်တစ်ခုသို့ ခဏကြွပါ။ ကျွန်တော် မျိုး ကိုယ်တော်အလာကို စောင့်မျှော်နေပါတယ် ဘုရား’

‘အင်း...’

‘ဘာလဲ၊ ဆိုစမ်းဗျာ ဦးလေးထိပ်’

‘နိုင်ငံတော်၌ ဗရုတ်များရဲ့ ညစ်ပတ်မှုအကြောင်းပါပဲ ဘုရား’

‘အင်း ဆိုစမ်းဗျာ’

‘ဝန်ကြီးများနှင့် ယခု နန်းမတော်စကား၊ တရားလွတ်တော်ဝန်ကြီး များသည် လျှို့ဝှက်ကာ တိုင်ပင်ကြောင်းပါ ဘုရား’

‘ဘယ်လို ဆွေးနွေးကြစည်ပုံလဲ’

‘ကိုယ်တော်အား ခမည်းတော် ဘုရင်မင်းမြတ်က အိမ်ရှေ့ပေးရန် ညီလာခံသဘာတွင် တင်ပြသောအခါ ညီလာခံက သဘောတူကြ ကြောင်းကို ပြောပြီးနောက် ပေါက်ပြည်တော်မှာ ခေါင်ဖုရားကြီးနှစ်ပါး

ဖြစ်နေရာ သားတော်လည်း တစ်ပါးစီရှိသောကြောင့် ထိုသဘောကို တရားလွတ်တော်ချုပ်ကပါ သဘောတူလျှင် သာ၍တင့်တယ်သောကြောင့် တရားလွတ်တော်ချုပ်သို့ပို့ပြီးလျှင် လွတ်တော်ချုပ်၏ သဘောတူညီမှုကိုရရှိရန် ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်းကို ဘုရင့်ထံတွင် တင်ကြပါလိမ့်မည်။

‘အင်း... အကောင်းသားပဲ’

‘မကောင်းပါ ဘုရား...’

‘ဆို... ဘာကြောင့်...’

နန်းမတော် ပူပူနွေး စကားမယ်သည် တရားလွတ်တော်ချုပ်ဝန်ကြီးများထံ တံစိုးလက်ဆောင် ပြုပြီးသော် ကောက်တကျစ်ဉာဏ်နှင့် သူ၏ သားတော် ကျော်မြင့်သာလျှင် ထီးမွေနန်းမွေကို ဆက်ခံရန်ဆုံးဖြတ်ပေးဖို့ရောက်ထားချေပြီ။ ရောက်ထားသည့်အတိုင်း လွတ်တော်တရားဝန်ကြီးများထံမှ ကတိကိုလည်း ရထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

‘ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ကိုထိပ်တင်...’

‘ကိုယ်တော်ကသိထားနှင့်၍ ကြံစည်ဖွယ်ရာတို့ကို မနှောင့်နှေးရန်ပါ...’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုထိပ်တင်...’

*

မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် ထိုသို့သောသဘောကို သိရသော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ တုန်လှုပ်ဟန်မရှိပေ။ သို့သော် ထိုစကားတို့ကို အထူးပြုကာ မှတ်ပုံတင်ထားလိုက်လေ၏။

အကယ်၍ ထိုစကားတို့သည် ဟုတ်မှန်ခဲ့သည်ရှိသော် မင်းသားဘုန်းရှိန်၌ ထီးနန်းစည်းစိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ အကြီးအကျယ်ရန်သူ ရှိနေ

လေပြီ။ ဘုန်းရှိန်သည် မိမိ၏ ပြည်တော်သို့ပင် ပြန်ရန်သင့်ပါသလော။
မင်းသားပီသရန် ကြံစည်အားထုတ်လုပ်ကိုင်ဖို့ အခါဖြစ်လာလေသ
လော။

ဘုန်းရှိန်၌ ကျောင်းတော်၌ အတတ်ပညာသင်ကြားနေရာတွင်
သလ္လာဝတီပြည် မင်းသမီးကလေး တင့်အုံနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိ၏။
တင့်အုံသည် သုံးနှစ်သုံးဝါရှိပါက ဘုန်းရှိန်ကို ပေါက်ပြည်သို့ မပြန်ဘဲ
သလ္လာဝတီသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် ဖိတ်ထား၏။

ဘုန်းရှိန်ကား ယောက်ျားတို့၌ ရန်သူမရှိ၊ ရန်သူသည်အမြဲရှိ၏ဟု
နှလုံးသွင်းထား၏။ ၎င်း၏အယူမှာ တွေ့လာသောအဖြစ်အပျက်
အကြောင်းတို့၌ တုန်လှုပ်ခြင်းကို သည်းခံတတ်ခဲ့ပါလျှင် ထိုယောက်ျား၌
ရန်သူမရှိ၊ တွေ့လာသော အဖြစ်အပျက်အကြောင်းတို့၌ တုန်လှုပ်ခြင်းကို
သည်းမခံဘဲ လက်ခံခဲ့သော် ထိုယောက်ျားသည် ရန်သူနှင့် အမြဲတွေ့နေရ
သည်ဟု အယူရှိလေသည်။

ဘုန်းရှိန်သည် အတတ်ပညာတတ်လာ၍ ဉာဏ်ကျက်စားတတ်
လာသောအခါ လူတစ်ယောက်၌ ရန်သူသည် အခြားကမလော။ ကိုယ်၏
တုန်လှုပ်ခြင်း၊ လိုချင်ခြင်း၊ ထောင်လွှားခြင်းတို့သာ ဖြစ်သဖြင့် လုလာ
လျှင် ပြိုင်မလှနှင့်၊ လုသော် ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့ပြီ။ ကိုယ်၏
လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့သည် လောကီရေးရာ၌
ကိုယ်၏ အကျိုးစီးပွားဇိမ်တို့အတွက်ဟု ယူဆသော် တိရစ္ဆာန်သဘော
သက်ရောက်သဖြင့် လူဖြစ်နေသည့်အတိုင်း သူတစ်ပါး၏ကောင်းကျိုး
အတွက်သာဖြစ်ချေရကား ရန်သူနှင့် ရင်မဆိုင်ထိုက်၊ ပြေပြစ်ထိုက်သည်
ဟု သဘောသက်ဝင်နေလေ၏။ သို့သော် ဘုန်းရှိန်သည် သူရဲဘော
ကြောင်သည်ဟု သူတစ်ပါးကထင်မည်ကို ရှက်ဟန်ရှိလေသည်။

ဘုန်းရှိန်သည်ကား ၎င်းအပေါ်၌ အတော်ပင်စဉ်းစားရခက်သော

မင်းသားဖြစ်ဟန် တူပေသည်။ သလ္လာဝတီပြည်မှ မင်းသမီးတင့်အုံသည် ၎င်းအား တက္ကသိုလ်မှပြန်ခါနီးတွင် ဤသို့လျှင် လေးလေးနက်နက် ပြောဆိုလေသည်။

‘မောင်တော်၊ မောင်တော်သည် တင့်အုံတို့၏ သလ္လာဝတီပြည်သို့ လိုက်ပါတော်မူခဲ့ပါ။ မောင်တော်ကို ဤကဲ့သို့ ဖိတ်ခြင်းကား မောင်တော် ၏ အတတ်ပညာနှင့် မောင်တော်၏အပေါ်၌ တင့်အုံ၏ ချစ်ခြင်းကို ကျစ်၍ ဖိတ်ခြင်းပါပဲ။ သို့သော် အကယ်၍ မောင်တော်သည် တင့်အုံ အချစ်ကိုမျှ ဖူးစာတော်မလှနိုင်လျှင်လည်း သဘောတော်အတိုင်းပေါ့။ အဘယ့်ကြောင့် တင့်အုံသည် မောင်တော်ကို တမ်းတမ်းစွဲ ဤကဲ့သို့ ဤမျှလောက် ဖိတ်ရသနည်းဟု မေးတော်မူရန် ရှိပါသည်။’

မောင်တော်မှာကား ညီတော် ကျော်မြင့်ရှိထားပြီးဖြစ်၍ ပေါက္ကံပြည် ၏ ထီးနန်းလျှာကို ဆက်ခံရန် ပြည့်စုံပါသည်။ တင့်အုံမှာကား အစ်ကို တော်မရှိ၊ မောင်တော်မဲ့ ဖြစ်နေ၍ အဘယ်မည်သော ယောက်ျားသည် လျှင် သာလ္လာဝတီပြည်၏ ထီးနန်းမွေလျှာကို ဆက်ခံပါအံ့နည်း။ ထို့ ကြောင့် မိတင့်အုံသည်သာ ဘုရင်မအဖြစ်နှင့် ထီးနန်းမွေလျှာတော်ကို လက်ခံ၍ သွေ့ခြောက်စရာ ရောက်ပါတော့မည်။

ယင်းသို့တပြီးကား မင်းယောက်ျား စွင့်စွင့်မားမားသည် သလ္လာဝတီ နိုင်ငံတော်၏ ထီးမွေနန်းလျှာကို ဆက်ခံသည်ရှိသော် သလ္လာဝတီနိုင်ငံ တော်သည် စည်ပင်ဝဖြိုးပြီးလျှင် တိုးတက်ဝေဆာကာ ရှိပေသတတ်။ ထို့ကြောင့် မောင်တော်ကို ပင့်ချီပါသည်။

ဘုန်းရှိန်သည် ထိုကဲ့သို့လျှင် အခွင့်အရေးသာ၍ သွားရအံ့သော လမ်းသည် ပြေပြစ်ချောမောနေသော်လည်း မိမိ၏ ပေါက္ကံပြည်သို့သာ အမင်္ဂလာသတင်းကို ရရှိပါလျက် ညီတော်၊ နှမတော်များနှင့် ပြန်လည် လေတော့သည်။

ဘုန်းရှိန်သည် ညီတော်၊ နှမတော်များနှင့် တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ ပြန်လည်တော်မူလေရာ ဂုတ်ဝန်မင်းသည် ပရိမ္မနေပြည်တော်တိုင် လာရောက်ကြိုဆို၏။

ဘုန်းရှိန်သည် ဂုတ်ဝန်မင်းနှင့် တွေ့သောအခါ တက္ကသိုလ်မှာ နေစဉ် မိမိကြားသိရသောသတင်းကို မမေ့သော်လည်း ဂုတ်ဝန်မင်းထံ၌ ထိုအကြောင်း၏ အရိပ်အငွေ့နှင့် ပတ်သက်ပြီးလျှင် တစ်စုံတစ်ရာမျှပင် မသန့်ပေ။

ဂုတ်ဝန်မင်းသည်ကား နေပြည်တော်၌ ဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကို မင်းသားဘုန်းရှိန်သည်... ၎င်းအားမေးစေလို ၏။ ထိုသို့ မေးစေလိုသောကြောင့် မိမိ၏ ယုံကြည်ရသောသူများနှင့် ပရိမ္မနေပြည်တော်တိုင် လာရောက်ကြိုဆိုခြင်းကို ပြုလေ၏။ ဘုန်းရှိန် ကား ကျန်းမာကြောင်း စသော လောကဝတ်ကျေရုံ စကားတို့နှင့်သာ တန်ဆာဆင်လေ၏။

ဂုတ်ဝန်မင်းသည် လူရှင်းနေသောအခါ ဘုန်းရှိန်အား ‘လူမှန် လူဟုတ်တို့မည်သည် အရေးအရာရောက်သော စကားတို့ကို သူမမေးဘဲ မပြောရာ၊ သူ့အကျိုးကိုလို၍ ပြောစေကာမူ မမေးဘဲနှင့် ပြောမိချေက ကုန်းချောစကား၊ ညီညွတ်ခြင်းကို ပျက်သောစကား၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကို မုန်းထားရန် စကားတို့ကို ပြောခြင်းနှင့် အတူပင် ဖြစ်ပါသည်’ ဟု စကားရိပ် စကားရောင်ကိုပြ၍ ပြောဆိုသော်လည်း ဘုန်းရှိန်သည် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့သော စိုက်လိုက်မတ်မတ်ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုသို့နှင့် ဘုန်းရှိန်တို့သည် အကြိုတော်များနှင့် ပျော်ပါးစွာ နေပြည်တော်သို့ ပြန်လာရာ မန်းတရေးမြစ်တစ်ဖက်ပေါ်ကွဲနယ်မြေတွင် ထိုနေ့ညအတွက် စခန်းချရပ်နားကြလေ၏။

ဘုန်းရှိန်သည် သစ်ခက်ကွန်းထောက်မှ တောအရေးကို ငေးကာ

စဉ်းစားနေစဉ် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ရောက်လာ
၏။ ဘုန်းရှိန်သည်... ထိုမိန်းမကို မအံ့ဩသော မျက်နှာနှင့် စိုက်ကာ
ကြည့်နေ၏။ ထိုမိန်းမသည်လည်း ပြုံးကြည်သောမျက်နှာနှင့် ဤသို့
ပြောလေ၏။

‘မောင်တော်ကလေး၊ သည်ကနေ့ သည်အချိန်ရောက်မှ ရောက်ပါ
မလားလို့’

‘ဘာကိစ္စ’

‘မောင်တော်ကလေးကို မစ စရာရှိလို့ပါ’

‘အလို...’

‘မောင်တော်ကလေးမှာ တိုင်းတော်ပြည်တော်သို့ ရောက်ကာလ
အလွန်ကြီးသော ရန်သူများ ရှိနေရပါမယ်’

‘အို... မတော်တာ၊ ကျွန်တော်ဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ ရန်သူမှ မဟုတ်ဘဲ
နှင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ရန်သူ ဘယ်မှာရှိနိုင်ပါ့မလဲ’

‘ဟော... ခက်ပြီ၊ မွန်းတည့်ရှိန်ရှိန်နေဟာ အင်မတန်ပူပါတယ်။
ကိုယ်ကနေကိုပူလို့၊ နေက ကိုယ့်ကိုပူတာလား’

‘အလို... ဘယ်နှယ်ဟာတွေကို လာပြီးဖြန်းနေပါသလဲ’

‘မောင်တော်ကလေး ဖြန်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ သတ္တဝါများရဲ့
ရန်သူဟာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနတဲ့။ လောဘ၊ ဒေါသ မာနကြီးတဲ့လူ၊
လွန်ကဲတဲ့လူတွေဟာ သူတစ်ပါးကိုရန်ပြုတတ်လို့ ထိုသူတို့ဟာ
သူတစ်ပါးရဲ့ ရန်သူတွေချည်းပဲ’

‘ထားပါတော့၊ ဘာဖြစ်သလဲ ဆိုစမ်းပါဦး’

‘အဲသည်တော့ မောင်ကလေးအား ဘေးဆီးရန်ကာ... ဆေးလုံး
ပေးချင်လို့ လာခဲ့ပါတယ်’

‘သည်ဆေးလုံးရဲ့ တန်ခိုးက...’

‘သည်ဆေးလုံးကို နံနက်ရွေးကလေးခန့်၊ ညမှာ ရွေးကလေးခန့် စားပါ။ လိုရာကိုပေါက်မြောက်မည့်အပြင် သူတစ်ပါးက ကိုယ့်ကို ရန်ပြု ရင်လည်း မအောင်နိုင်ပါ’

‘ဒါဖြင့် သည်ဆေးကို ကျွန်တော်မလို’

‘အလို...’

‘အလို လုပ်မနေပါနှင့်။ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်မသိ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရဲ့ မစတာကို ကျွန်တော်နည်းနည်းလေးမှ မလိုပါ’

‘အော်... သည်လိုလား’

‘ခင်ဗျား ပြန်တော့ဗျာ’

‘အစ်မပြောမယ်၊ မောင်ကလေးဟာ သုံးဘဝတိတိ အစ်မရဲ့ မောင် ကလေး ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် အချစ်ငြိတွယ်မိတာနှင့် အစ်မက မောင်ကလေးအားလာပြီး မစတာ’

‘တော်ပြီဗျာ၊ ကျွန်တော်စကားကို များများ မပြောချင်ဘူး။ ခင်ဗျား ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး၊ သို့စေကာမူ သူတစ်ပါးမစခြင်းကို ကျွန်တော်မလိုပါ။ ဝိဇ္ဇာဆိုတာဟာ... ဘယ်ကပေါက်ဖွားလာသလဲ၊ ဝိဇ္ဇာ မျိုးရယ်လို့ ရှိသလား၊ ဝိဇ္ဇာထီးနှင့် ဝိဇ္ဇာမရယ်လို့ ခင်ဗျားကို မွေးလာ သလား’

‘အလို အတော်ခက်နေပါကလား၊ သည်အနားမှာ အခြားလူတွေ ကလည်းရှိနေတော့ သိပ်ကို အပြောရခက်တာပဲ။ မောင်တော်ကလေး မှာ နေပြည်တော်ရောက်ရင် တကယ့် အဓိပတိရန်သူများနှင့်တွေ့ရမယ်၊ ဒါကြောင့်မောင်တော်ကလေးကို သနားလို့ လာပြီး ပြီးစီးတဲ့ဆေးလုံးကို ပေးတာပါ’

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သနားတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ခင်ဗျားကို သနားပါတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအားလည်း မ စချင်ပါ’

တယ်’

‘ကိုင်း အစ်မအား မောင်ကလေးက ဘာများ မစချင်သလဲ’

‘အစ်မလည်း တစ်ယောက်တည်းနေရတော့ သနားလို့ ကျွန်တော်က အစ်မအားပျော်ပျော်နေရအောင် ဟောသည်မှာ နှုတ်ခမ်းမွှေးကုပ်ကုပ်ကြီးနှင့် ဂုတ်ဝန်မင်းကို... ဆက်သမလို့...၊ အစ်မယူမလား’

‘ဟာ... မောင်မောင်၊ ဘယ့်နှယ်... ဘာကို မောင်တို့စကားပြောတဲ့ အထဲ ဆွဲထည့်ရသလဲ’

‘ဘက အဖိုးတန်တာကိုး ဘရယ်’

‘နေပါဦး သည်ဂုတ်ဝန်မင်းဟာ ဘယ်လို အဖိုးတန်သလဲ’

‘ဘဟာ စေရဗလသိဒ္ဓိကျော်ခေါင်ဘွဲ့ကိုရတဲ့ ဝန်မင်း၊ အစ်မက ဆံပင်ဖြူစဖြစ်ပေမဲ့ နှယ်နှယ်မှတ်သလား’

‘ထို့... သည်လိုဘွဲ့ကြီးကိုရရင်ရွံ့စရာ၊ အလကား လူညာ လဝါကြီးဖြစ်မှာပဲ၊ ဘယ်သူ့အား ဘယ်လိုကပ်လို့ သည်ဘွဲ့ကို ရတယ်လို့မှမသိဘဲ၊ အပျိုတော်ကြီးရဲ့ ထမိကို လျှော်ပေးတာနှင့် အပျိုတော်ကြီးက ဆောင်ပေးလို့ ရသလား’

‘ဟဲ့... ဟဲ့... ဟဲ့ မိန်းကလေး...၊ မင်းတို့ချင်း စကားပြောနေရာမှာ ငါတစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြောဘဲနှင့် ဘယ့်နှယ် မင်း ငါ့ကို မကြားကောင်းမသီးခံနိုင်တာတွေကို ဆိုရသလဲ’

‘စေရဗလသိဒ္ဓိကျော်ခေါင်ဘွဲ့ကြီးရနေပြီး ဝင်မပြောလို့ဆိုတာပဲ’

‘ငါ ဘာကို ဝင်ပြောရမလဲ’

‘တကယ်ဆို မောင်မောင်သည် ဝိဇ္ဇာမကလေးက ပေးတဲ့ ဆေးကို ယူထားလိုက်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ပါလို့ ပြောပါလား’

‘ဟေ ဟေ ဟေ... ဝိဇ္ဇာမယ်၊ ပိတ်ပြီးဇာလှချည်လား။ မင်းဆေးက

ဘာဆေးမှန်းမှမသိ၊ မျက်နှာချစ်ဆေးများ ဖြစ်နေရင် မခက်ပါလား၊’

‘ကြည့်စမ်း ဒါဘာပြောတာလဲ ဦးသိဒ္ဓိကျော်ခေါင်ကြီး။ မောင်ကလေးပါဆိုနေမှပဲ၊ ဂုတ်ဝန်ပီပီ အောင်သွယ်စကားပြောတာလား၊’

‘ဟဲ့... မိန်းကလေး၊ မင်းက မောင်မောင်ကို မောင်ကလေးလို ချစ်တော့ မောင်မောင်ကလည်း မင်းကို အစ်မလို ချစ်လာအောင် ဆေးပေးတယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊’

‘တော်ပါရှင်၊ တကယ့်ဝန်မင်းနှင့် မင်းသား၊’

‘ဟုတ်တယ်။ တို့လောဘ၊ ဒေါသ၊ မာနဆိုတဲ့ ကြိုးဆွဲဆရာက ဆွဲသလိုကနေရတဲ့၊ ယမနေသားကို ထုထားတဲ့ ဝန်နှင့်မင်းသားမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ဝန်နှင့် မင်းသား၊’

‘တော့ မင်းသားဟာ၊ တော်ကြီးရဲ့ မင်းသား မောင်မောင်ဟာ နေပြည်တော်ရောက်ရင် ဘေးရန်တွေများမှာမို့ ဟိုဘဝက အစ်မကြောင့် သနားတာနှင့် ဘေးဆီးရန်ကာ ဆေးပေးတာ နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးရှင့်၊’

‘သယ် ဘယ်လိုရန်သူကို ငါကမူမလဲ၊ ပေါ်စမ်းပါစေ၊ ငါ့ ဓားတစ်ချက်မယမ်းလောက်ပါဘူး။ သည်မင်းသားဟာ... တောင်ညာစံဒေဝီ မဟေသီမိဖုရားခေါင်ကြီးရဲ့ သားတော်ကြီးအစစ်၊ ငါ့လက်ထဲမှာ ကြီးလာတာ။ မင်းဆေးမလို၊ ငါ့မှာ ဓားလုံဆိုတဲ့ လက်နက်ကောင်းတွေရှိတယ်။ ငါဘယ်လို ရန်သူကိုမှမူ၊ သာခေါင်တဲ့ နာမည်ကို မှတ်သွား၊ ငါ့ဓားဟာ သွေးဆာနေတာ၊’

‘နေပါဦး၊ သည်ကအနုသဘောနှင့် ဆေးလာပေးတာပါကပဲ၊ ဘယ့်နှယ်အခြောက်တိုက် ကြိမ်းဝါးပြီးနေသလဲ...၊ တော်ဟာ ကျွန်မကိုပဲ ရန်သူထင်နေသလား၊’

‘မင်းကိုငါ ရန်သူမထင်လို့ပေါ့၊ ထင်ရင် မင်းကိုဖမ်းပြီး ခြေနစ်ချောင်းကို ဆွဲကိုင်ကာ ပစ်လိုက်မှာ၊’

‘ကျွန်မဟာ ဆေးဝိဇ္ဇာ’

‘မင်းတို့ ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီဆိုတာတွေဟာ အလကား ညာတဝါတ လူ့ဘဝရှုံးတဲ့လူစားတွေ’

‘ကောင်းပြီ၊ နောင်မှ တော်မတနှင့်’

ထိုသို့ဆိုကာ ဝိဇ္ဇာမဆိုသူ ထိုမိန်းမသည် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပြန်သွားလေ၍ မင်းသားနှင့် ဂုတ်ဝန်မင်းသည် ဤသို့ပြောဆိုကာ ကျန်ခဲ့လေ၏။

‘ဘယ့်နှယ် ဘ’

‘အလကား မျက်လှည့်ကောင်မပါ’

‘သူက ရန်သူရှိသလေ၊ ဘာလေနှင့်’

‘မောင်မောင် လူဆိုတာ ရန်သူနှင့်ချည်းပဲ၊ ဘယ်မှာ ရန်သူနှင့် ကင်းနိုင်မလဲ။ ရန်သူကို အောင်ဖို့ရန်မှာ သတိမလစ်ရဘူး မောင်မောင်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နေပြည်တော်မှာတော့...’

ထိုအခါ မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် မျက်စိတစ်ဖက်ကို မှိတ်ပြလိုက်၍ ဂုတ်ဝန်မင်း ဦးသာခေါင်သည် ပြောမည်စကားကို မပြောပဲ ရပ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့ ညနေစာကို ခပ်စောစော စားသောက်ပြီးနောက် ဂုတ်ဝန်မင်းနှင့် မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် မြစ်ကမ်းသို့ လျှောက်ကြည့်ရင်း ဤသို့သော စကားတို့ကို ပြောဆိုကြလေ၏။

‘ဘ နေပြည်တော်မှာတော့... ဆိုသောစကားကို ဆက်တော်မူစမ်းပါဦး’

နေပြည်တော်မှာ မယ်သိုက်က အရှုပ်တော်ပုံ ဗရဗ္ဗများရဲ့ အခြေခံကို ဖော်ပြလိုက်လို့ ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း တော်တော်ပင် အံ့အားသင့်သွား

ပါတယ်။

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါနဲ့ ဝန်ကြီးများ၊ အမတ်များ၊ တရားသူကြီးများက မယ်သိုက်ကို တိတ်တိတ်ဖမ်းပြီး သုတ်သင်ဖို့ရန် ကြိုးစားကြတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မယ်သိုက်ကလည်း အပါးအလည်ပညာတတ်မကလေးပဲ သူတို့ကို ဘာမှုမလဲ။ ဒါပေ တိုင်းပြည်ဆူမှာကို မလိုလားတာနှင့် တိတ်တိတ်ရှောင်ပြီး ရုပ်ဖျောက်ပြုကာ ထွက်ခွာသွားရှာတယ်’

‘အော်...’

‘ဘရယ်၊ ဗြိတိုက်ဝန်ရယ်၊ သေနာပတိရယ်ကလည်း မယ်သိုက်ကို ထိရင်ဘာခံမလဲ၊ တိတ်တိတ်ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်ထားကြတာဘဲ’

‘မယ်သိုက်က ဘယ်က မယ်သိုက်၊ ဘယ်လို မယ်သိုက်လဲ’

‘အင်း၊ ဟုတ်တယ် သေနာပတိရယ်၊ မောင်မောင် ခမည်းတော် ရယ်၊ ဘရယ်၊ ဗြိတိုက်ဝန် မောင်ရွှေသားရယ်၊ မယ်သိုက်ရဲ့ အဖေ မောင်စွာရယ် တက္ကသိုလ်မှာ ပညာသင်ဖက် ဘတို့က မောင့်ခမည်း တော် လူရင်းများပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘မောင်စွာကတော့ မင်းမှုထမ်းဘူး၊ ဆင်သုံးစီးနှင့် တောထဲမှာ သစ်လုပ်နေတယ်။ တစ်နေ့တော့ မောင်စွာဟာ ဘတို့ထက်စွမ်းတယ်၊ ပညာလည်းတတ်တယ်။ သေနာပတိနှင့် တစ်တန်းတည်းအညီလောက်ပဲ တတ်တယ်။ တောထဲမှာ ဆင်များကိုကောက်ဖို့ သွားတော့ ကျားနှစ် ကောင်ဟာ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ကိုက်ဖို့ မာန်ဖိနေတာကို သွားပြီး တွေ့တာပေါ့...’

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘အဲသည်တော့၊ မောင်စွာက ကျားကို သူက သူ့သူငယ်ချင်းထင်နေ တယ် ‘ဟဲ့ အကောင်နှစ်ကောင်၊ နင်တို့ မလုံးမကိုက်ကြနှင့် နှစ်ကောင် စလုံး နာပြီးသေမယ်’ လို့ ပြောသတဲ့။ နားလည်ပါ့မလား မောင်မောင်...’
‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘ဒါနှင့် ကျားနှစ်ကောင်ဟာ မာန်ဖီနေတာကို မလျှော့ဘဲ ကိုက်ဖို့ ရန် အလစ်ကိုကြံနေတော့ မောင်စွာ၊ မောင်စွာ၊ တကယ့် မောင်စွာ၊ ကျားတစ်ကောင်ကို ‘သည်အကောင် ပြောတာမရဘူး’ ဆိုကာ အမြီးကို ဆွဲလှုပ်တော့ အားပေးသလိုဖြစ်ပြီး အတင်း ကျားနှစ်ကောင်သည် လုံး ကြသတဲ့...’

‘သည်လို ကျားနှစ်ကောင်လုံးကြတော့ သူလည်း ဘာတတ်နိုင်မ လဲ တစ်နေရာက ကြည့်နေရတာပေါ့။ သည်တော့ ဝံတီးတိုးကလည်း ကျားနှစ်ကောင်ကို ကြည့်နေတာနှင့် တူသတဲ့။ သူက ဝံတီးတိုးကို မမြင် ဝံတီးတိုးကလည်း သူ့ကိုမမြင်တဲ့ ဟန်ပဲ။ ဝံတီးတိုးက ကျားနှစ်ကောင် လုံးနေတာကို ခဲနှင့် ထုတယ်ထင်တာပဲ။ ခဲကြီးတစ်လုံးဟာ သူ့ထံလိမ့် လာပြီး ခြေထောက်ကို ပီသွားလို့ ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ဟာ ပြားသွားတယ်။ ကျားနှစ်ကောင်ထွက်ပြေးတော့မှ လှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ကမ်းပါးယံ ပေါ်က မောင်ဝံတီးတိုးကို မောင်ရွှေစွာက လှမ်းကာမြင်မိသတဲ့။

‘ဟုတ်ကဲ့...’

‘သည်တော့မှ မောင်စွာက ကမြင်းမဝံတီးတိုး၊ နင်တော့ သေပေ ရော၊ ငါ့ကို နင်ခဲနှင့် ထုတယ်ဆိုကာ စိန်းသွားရှိ မြားကိုထုတ်ပြီး ပစ်ရန် လေးညို့ကို ဆွဲတော့ ဝံတီးတိုးက သူ သူ့ကိုခဲနှင့်မပစ်၊ ခဲက သူ့ဘာသာ သူမှန်တာလို့ ဆိုတဲ့သဘောနှင့် လက်ကာကာ ယမ်းပြသတဲ့။ ဒါနှင့်ပဲ ဝံတီးတိုးကို လေးနှင့်မပစ်တော့မှ ဝံတီးတိုးက သစ်ခေါက်တစ်ခုကို သူ့ထံ မနီးမဝေးက ပစ်ပေးလိုက်သတဲ့။ သည်တော့မှ သစ်ခေါက်ကို ထုပြီး

ကျောက်ခဲပိတံ့ ဒဏ်ရာကို သစ်ခေါက်ရည်ညှစ်ကာ လိမ်းရာ ချက်ချင်း ပျောက်သွားသတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ညှာခြေဖဝါးဟာ ပြားနေတယ်...'

'ဘရယ်၊ ဘစကားဟာ ယုံတမ်းစကားလို....'

'မောင်မောင် ဆီမီးခွက်လောက်ရှိတဲ့ ပင့်ကူဟာ ခြေသလုံးခန့် ရှိတဲ့ မြွေကြီးကိုနိုင်တယ်။ ဘယ့်နှယ်လဲ၊ ဖားပြုတ်အာနီက ကင်းခြေများကို မသွားနိုင်အောင် ညှို့ဖမ်းတယ်... ဆိုတာ ဘယ့်နှယ်လဲ...။ နာဂျီကောင် (နကျယ်ကောင်) ထိုမြွေက ကြောက်တယ်ဆိုတာ ဘယ့်နှယ်လဲ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'သတ္တဝါတို့မှာ တန်ခိုးတစ်ခုခုတော့ ရှိတတ်တာပဲ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'မောင် မောင့်ဘိုးတော်ဘုရားက ဘတို့ တက္ကသိုလ်မှပြန်လာကြတော့ မောင်စွာကို စစ်သူကြီးခန့်တယ်။ မလုပ်ပါ။ ဆင်မတစ်ကောင်ကို သနားပါလို့တောင်းတယ်။ သူ့အဖေဟာ မုဆိုးကြီး'

'ဟုတ်ကဲ့'

'ဒါနှင့် သူ့အား ဘုန်းတော်ကြီးဘုရားက ဆင်မတစ်ကောင်ကို သနားလိုက်တော့ အဲသည်ဆင်မနှင့် တောဆင်အမျိုးတူ လှလှကိုကြည့်ပြီး သားဖောက်သတဲ့၊ ကိုင်း မဆန်းဘူးလား။ သူ့မှာ ဒီလိုနှင့် ဆင်သုံးကောင်ရှိနေပြီး သည်ဆင်နှင့် သစ်လုပ်စားနေလို့ သူ့အကြောင်းကို မောင်မောင့်ဘိုးတော်က သိတာနှင့် သူ့အား ဖိုးခေါင်မင်းလို့ ဘွဲ့ပေးထားတယ်။ တောထဲက တိရစ္ဆာန်ဟူသမျှသည် သူ့ကို အင်မတန်ကြောက်တယ်၊ သူ့အသံကိုကြားရင် တုန်နေတာပဲ။'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အဲသည် ခြေပြားသွားတော့ သူ့အလုပ်မလုပ်နိုင်လို့ ကလေးသူ

ငယ်များကို စာနှင့်အတတ်ပညာကို သင်ပေးနေတယ်။ သူ့သမီး မယ်သိုက်ကိုလည်း သူ့အဖေနှင့်အမေအား လုပ်ကျွေးသမှုပြုနေတယ်။ ခုတော့ တစ်အိမ်လုံး ဘယ်ကိုရွှေ့သွားတယ်မဆိုနိုင်ဘူး။ တောကြက် ကလေး ပျောက်၊ ပျောက်သွားရှာတယ်။ ဒါလည်း ဟိုအရှုပ်ကောင်တွေ နှင့် မတူပြိုင်ချင်လို့၊ မတူပြိုင်ချင်တာလည်း မယ်သိုက်ကြောက်လို့ မဟုတ်ဘူး။ မောင့်ခမည်းတော် စိတ်မချမ်းသာမှာစိုးလို့။ သေနာပတိက တော့ မယ်သိုက်အား စိန်ဓားမြှောင် ထုတ်ပေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘထွေးတော် မယူပါဘူးလို့ ပြန်ဆက်တယ်။’

‘အော် သည်လိုကိုး...’

‘ဘကိုတောင် သူတို့ မတော်တရော်ကြံချင်တယ်။ ဘက စိတ်မ ထင်ရင် နန်းရင်းဝန်ကိုတောင် ညီလာခံသဘင်မှာ ဆွဲပြီးနားရင်းကို အုပ်မှာ။ အတွင်းဝန်ကိုလည်း မောင့်ခမည်းတော် မျက်နှာတော်ကို မော်ကြည့်လို့ ညီလာခံသဘင်မှာ ခွေးကောင် ဘုရင်မင်းမြတ်က သဘော ထားကြီးပေမဲ့ ငါက ဖနောင့်နှင့်ပေါက်မှာ၊ ဘာမှတ်သလဲလို့ တစ်ခါက ကြိမ်းရသေးတယ်...’

‘ဘ အိုပြီ...’

‘အိုပေမဲ့ မမှုပါဘူး မောင်မောင်ရယ်။ လူရည်ချင်း၊ ပညာရည် ချင်း မတူပါဘူး။ စာမှ ကောင်းကောင်းတတ်တဲ့အကောင်တွေ မဟုတ်ပါ ဘူး...’

ထိုသို့နှင့် မင်းသားဘုန်းရှိန်တို့သည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက် ကြလေ၏။ မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် နေပြည်တော်သို့ ပြန်ရောက်ကာလ ခမည်းတော်ကိုယ်စား လွှတ်သို့တက်ပြီးလျှင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကို ပြုရ

လေ၏။

ထိုအခါ ဘုန်းရှိန်မှာ မင်းပျိုမင်းလွင်ဖြစ်နေသဖြင့် အလွန်တရား
ဖြောင့်မတ်မှန်ကန်သည်ဟု ကျော်စောထင်ရှားနေလေ၏။ ထို့ကြောင့်
ပြည်သူပြည်သားတို့ကား မင်းသားဘုန်းရှိန်ကို အလွန်ချစ်ခင်လေးစား
လေးမြတ်ကြ၏။

ပြင်ကြီးလေးပြင်မှ တရားသူကြီးများနှင့် ရွှေမြို့တော်မှ တရား
သူကြီးတို့ကား ဥပဒေနှင့်အညီ တရားကို စီရင်ရသောကြောင့် မစားသာ
သကဲ့သို့ ရှိကြကုန်၏။ နန်းရင်းဝန်ကြီးမှစ၍ ဝန်ကြီးများ၊ အမတ်များ
စသည်တို့လည်း ဗြိတိန်ဝန်မင်း၏ ထန်းဖူးကို လန့်နေကြသဖြင့် အတော်
ပင် အနေကျုံ့ခြင်းရှိလာကြကုန်၏။

*

‘တပေါင်းလ ပေါက္ကံပြည်၏ နေ့ကြီး’

ထိုခေတ်က ပေါက္ကံနိုင်ငံကြီးသည် အထူးသဖြင့် စည်ကားပြန့်
ပြောကြွယ်ဝသည်ဟု အနိုင်နိုင်ငံကပင် အပြင်လှအားဖြင့် ကျော်စော
ထင်ရှားကာ ရှိလေ၏။

ပေါက္ကံပြည်ကြီး၌ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် ပေါက္ကံပြည်ကြီး၏ တည်တံ့
ခိုင်မြဲရန် သဘာကြီးကို တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့၌ အထူး
စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပလေ၏။ ယခုခေတ် အလိုသော်ကား
ပေါက္ကံပြည်၏ နေ့ကြီးဖြစ်၏။ တပေါင်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့သည်
နေ့စ၍ ထွက်နေ့ဟု ၎င်းတို့၏ နက္ခတ်ကျမ်းက ထွက်ဆိုခြင်းကြောင့်
ဖြစ်လေ၏။

ထိုနက္ခတ်ကျမ်း၏ အလိုသော်ကား လူတို့သည် သဘာဝအ
လျောက် အလင်းရောင်ရှိကြသဖြင့် မိမိတို့၏အလင်းရောင်နှင့် သွားလာ

လှုပ်ရှားကာ ရှိကြ၏။ ထိုအခါတွင် လူတို့သည် မြေကြီးကို စားသဖြင့် အသက်ရှည်ကြသဖြင့် အသက်အလွန်ရှည်၏။

ထိုသဘောသည်ကား မြေကြီးအတွင်းတွင် အချို၊ အချဉ်၊ အဖန်၊ အခါ၊ အစပ်၊ အငန်စသည်ဖြင့် အရသာအမျိုးမျိုး ရှိနေသဖြင့် လူတို့ အလိုရှိသော အရသာအမျိုးမျိုးကို လူတို့၏ အလိုအတိုင်းရရှိသည်ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မြေကြီးကို လူတို့စားကြသဖြင့် လျှာ၏ အရသာကို တပ်မက်လွန်းအားကြီးလာသောအခါ လူတို့၌ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါများ သည် ကွယ်ပျောက်သွားကြလေ၏။

ထိုသို့ ကွယ်ပျောက်သွားရာမှ နေစတင်ထွက်ပေါ်လာသောအခါ အလင်းရောင်ကို လူတို့သည် ရရှိလာကြကုန်၏။ ထိုနေ့ကို တပေါင်း လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့ဟု နက္ခတ်ဆရာတို့သည် သတ်မှတ်သည် အတိုင်း တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့သည် နေစတင်ထွက်ပေါ်လာ သောနေ့ဟူ၍ နေ့ထူးနေ့မြတ်သတ်မှတ်ကာ ပေါက်ပြည်၏ နေ့ကြီးကို ကျင်းပလေ၏။ သလ္လာဝတီမြစ်၏ အနောက်ဘက်တိုင်းပြည် နိုင်ငံစု သည်ကား ညအချိန်၌ လူတို့အလိုရှိသည်အတိုင်း လသည် ပေါ်ပေါက် လာရာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြည်၏ ပွဲလမ်းသဘင်ကြီးကို ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပြုလုပ်ကြလေ၏။

ပေါက်ပြည်ကြီး၌ ထိုသို့ပေါက်ပြည်ကြီး၏ ပွဲလမ်းသဘင်အခါ ကို ပြုလုပ်ရာတွင် တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို ပူဇော်ကန်တော့သည်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်နိုင်ငံကို တည်တံ့ခိုင်မြဲရန် အဓိဋ္ဌာန်ပြုသည် ဟူ၍လည်းကောင်း သတ်မှတ်ကာ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ကြ၏။

ထိုသို့ ဆောင်ရွက်ပြုလုပ်ရာတွင် တိုင်းသူပြည်သားတို့သည် စည်းဝေးကျင်းပလျက် ဤနှစ်တွင် ကုန်သည်ပိုင်းက၊ ဤနှစ်တွင် မိသုကာပိုင်းက၊ ဤနှစ်တွင် ရက်ကန်းသမားပိုင်းက၊ ဤနှစ်တွင်

တံငါမုဆိုး စသော သူတို့၏အပိုင်းက၊ ဤနှစ်တွင် တောင်သူမိလက္ခူပိုင်းက စသည်ဖြင့် အဆင်းရဲဆုံးသော သက်ကြီးကိုရွေးချယ်၍ ထိုသူသည်လျှင် မိန်းမဖြစ်စေ၊ ယောက်ျားဖြစ်စေ တိုင်းပြည်နိုင်ငံအဖြစ်နှင့် တည်ရပြီးလျှင် တိုင်းပြည်၏ အရိုအသေကို ခံရလေ၏။

ယခုနှစ်မှာကား တောင်သူမိလက္ခူပိုင်းက နိုင်ငံတော်အဖြစ်နှင့် အရိုအသေခံရမည့်နှစ်ဖြစ်သဖြင့် တောင်သူများထဲမှ အဆင်းရဲဆုံးလောက်နှင့် အသက်အကြီးဆုံး အဘိုးအိုတစ်ယောက်ကို တိုင်းပြည်အဖြစ်နှင့်တည်ရန် ရွေးချယ်ကြလေ၏။

၎င်းတို့၏အယူကား... တိုင်းပြည် နိုင်ငံတော်ကို အလုပ်သမားအမျိုးမျိုးတို့ တည်ထောင်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် တိုင်းပြည်နိုင်ငံဟူသည် အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြ၏။ ရှင်ဘုရင်နှင့် ဝန်ကြီးများစသော မှူးမတ်သေနာပတိများ၊ မင်းကြီးများ၊ တရားသူကြီးများတို့နှင့် မင်းမှုထမ်းတို့သည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံတော် တည်တံ့ရေး၌ စောင့်ထိန်းရန် တန်ဆာပလာများဖြစ်ကြသည်ဟူ၍ ဖြစ်၍ ဖြစ်လေ၏။

ထိုသဘာကို နံနက်နေထွက်ချိန်ကစ၍ သာယာပြန်ပြူးညီညာသော မြက်ခင်းမြေပြန့်၌ ပြုလုပ်ကျင်းပ၏။ နိုင်ငံတော် အဖြစ်နှင့် အရိုအသေခံရန် သူ၏ နေရာ၌ ရာဇပလ္လင်တစ်ခုကို ပြုလုပ်၍ ချင်းရဲခက်များဖြင့် ခုနစ်တောင်ပတ်လည် မိုးထားသောကနူးတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။

အချိန်မကျရောက်မီကပင် သူဌေးသူကြွယ်စသော ပြည်သူပြည်သားတို့သည် ထိုကွင်းကြီး၌ ပြည့်ကျပ်ကာ ရောက်နေနှင့်ကြ၏။ မိမိတို့၏ အလုပ်အကိုင်တူရာ အစုအသိုက်နှင့်တည်ကြ၏။

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် မြင်းစီး၍ ကိုယ်ရံတော်မြင်းတပ်နှင့် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သေနာပတိနှင့် စစ်သူကြီးများသည် စစ်သည်တော်တပ်သားများနှင့် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ဗြဲတိုက်ဝန်၊ ရွှေမြို့တော်ဝန်၊

ရွှေပြည်တော်ဝန်စသည်တို့သည် မိမိတို့၏ အမှုထမ်းများနှင့် ရောက်
လာကြ၏။ ဝန်ကြီးများစသော အစိုးရအဖွဲ့နှင့် အမှုထမ်းအသီးသီးတို့
သည် မိမိတို့၏ နေရာအားဖြင့် ရောက်နေနှင့်ကြရ၏။

ထိုအရိုအသေခံရာ ကနူးကလေးလက်ဝဲ လက်ယာ၌ မိလက္ခူ
ဓလေ့အတိုင်း ဗုံကြိုးနှင့် ဝုံဂေါတီးမှုတ်ကာ လယ်သူမကလေးများသည်
တစ်လှည့်စီသီဆိုကခုန်ကာ သဘာကြီးကို ဧည့်ခံသကဲ့သို့ရှိနေလေ၏။

စုံညီလတ်သော် ဧည့်ခံအတီးအမှုတ်သည် ရပ်သွား၍ နိုင်ငံတော်
သည် တူရိယာများကို တီးမှုတ်၍ကြွလာ၏။ ၎င်း၏ လက်ယာဘက်က
တောင်သူအဝတ်အစား ရွံ့ဒလပေနှင့် လူတစ်ယောက်က နွားတစ်
ကောင်...၊ လက်ဝဲဘက်က ထိုနည်းလည်းကောင်း ကျွဲကိုဆွဲ၍လာ၏။
နိုင်ငံတော်ကား လက်ယာဘက်က နွားဖြူ၊ လက်ဝဲဘက်က ကျွဲဖြူက
သော စွတ်ဖားပေါ်က စီး၍ ပါလာ၏။ ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက်က လယ်သူ
မ၊ လက်ယာဘက်က လယ်သမား ၎င်းတို့၏ သဘာဝရွံ့ပေသောအဝတ်၊
ခမောက်၊ လွယ်အိတ်၊ တံစဉ်၊ ဓားမတို့ကို ကိုင်စွဲကာရံ၍ ပါလာ၏။
၎င်း၏ နောက်မှ တောင်သူမိလက္ခူများ၊ ၎င်းနောက်မှ ဒုံမင်းပတ်သာ
တူရိယာများ မောင်းများ၊ စည်းများ တီးကာပါလာလေ၏။

နိုင်ငံတော်သည် ကနူးသို့ရောက်လာသော် လယ်သမား လူပျို
လယ်သူမအပျိုတို့ကတွဲ၍ ပလ္လင်ပေါ်သို့တင်လေ၏။ တင်ပျဉ်ခွေ၍ထိုင်
မိသော် တောင်သူကြီးတစ်ယောက်က အချိန်ကျပြီ၊ တိတ်စေတိတ်ဟု
အော်လိုက်၍ သာယာသော မိန်းကလေးအသံတစ်သံက 'အသံတော်ပေါ်
လာပါလတ္တံ့ သဘာ' ဟု ဟစ်လေ၏။

တစ်ခဲနက်သောလူထုကြီးသည် တိတ်ဆိတ်သွား၍ အသက်ရှူသံ
များကိုပင် ကြားရခဲမန်းဖြစ်၏။ ထိုအခါ... နိုင်ငံတော်သည် ဤသို့
မိန့်ခွန်းပေးလေ၏။

လူသည် မိမိ၏ နိုင်ငံတော်ကို တည်တံ့အောင် စောင့်ထိန်းရမည်။
ထိုသို့ စောင့်ထိန်းရာကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ တရားဥပဒေကို လေးစားလေး
မြတ်သောအားဖြင့် ထိပ်ထက် အမြဲပန်ဆင်၍ သူတစ်ပါး၏ တရားသဖြင့်
ကောင်းစားမှုကို ရှေးရှုကာ ဆောင်ရွက်ကြပါကုန်လော့။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်စေရကျော်ထင် မင်းတရားကြီးသည် မိမိ
၏ ကိုယ်ရံတော်မြင်းတပ်သား... ရွှေလှံ ရွှေဓားတို့အား 'နိုင်ငံတော်ကို
လေးမြတ်ရိသေဟု' အမိန့်ပေးပြီးသော် မိမိကိုယ်တိုင်အရိအသေပြုကာ
တပ်စည်းမပျက် ပြန်လေ၏။ ဧည့်ခံသဘာကား... ဗုံကြိုးကိုမြိုင်မြိုင်ကြီး
တီးနေ၏။ ထိုနောက် စစ်သေနာပတိ၊ စစ်သူကြီးစသည်တို့လည်း
စစ်တပ်များနှင့်တကွ နိုင်ငံတော်ကို လေးမြတ်ရိသေသမှုပြုကာ ပြန်ကြ
လေ၏။

ထို့နောက် နိုင်ငံတော်သည် ဤသို့မိန့်ခွန်းပေးလေ၏။ ငါတို့သည်
နိုင်ငံတော်ကို တည်ထောင်နေသူများဖြစ်သည်။ ငါတို့ကိုမှီ၍ ရှင်ဘုရင်၊
စစ်သည်တပ်သား မင်းမှုထမ်းများသည် ပေါ်ပေါက်လာရသည်။ ထို
သဘောကိုသိ၍ ငါတို့သည် တိုင်းပြည်လူမျိုးအတွက် အလုပ်သမား
ကောင်းများ ဖြစ်ရမည်။ အလုပ်သည် ကိုယ့်အတွက်ဟုသာ ရှေးရှုသော်
တစ်နေ့မှာ သူခိုး၊ အနုကြမ်း၊ ဓားပြများဖြစ်လာကြရမည်။ ထို့ကြောင့်
တိုင်းပြည်အတွက် ရှေးရှု၍ အလုပ်ကို လုပ်ကြပါကုန်လေ။ အလုပ်လုပ်
ရာ၌ နား၊ မျက်စိတို့ကို တပ်ဆင်ပြီးလျှင် ပါးစပ်ကို အသုံးပြုတတ်
ပြုခံခြင်းဖြင့် ငါတို့၏ နိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်တံ့အောင် စောင့်ထိန်းကြပါ
ကုန်လော့။

သဘာသည် ကွဲလေ၏။

*

ဘုရင်မင်းမြတ်သည် နှစ်သစ်ကူး ဦးကသီမင်္ဂလာကို ခံယူတော်မူ
ပြီးနောက် ငါးရက်မြောက် နံနက်ညီလာခံတွင် ဤသို့ မိန့်တော် မူလေ
၏ ။

‘ငါ၏ သားတော်ကြီး ဘုန်းရှိန်ကို ငါ၏ ကိုယ်စားလွှတ်သို့တက်
၍ စီရင်ဆုံးဖြတ်စေရာ၌... ပြည်သူအပေါင်းတို့က နှစ်ထောင်းအားရရှိကြ
သည်ကို ငါကိုယ်တော်မြတ် သိရှိရလေသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းအား
ချီးမြှင့်မြှောက်စားရန်သင့်ပြီဟု ထင်သောကြောင့် ဘုန်းရှိန်ကို အိမ်ရှေ့
မင်းအဖြစ်နှင့် ထားလိုသည်။ သဘာက ဘယ်လိုတင်ချင်သလဲ’

‘ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား’

‘တင်ဗျာ နန်းရင်းဝန်ကြီး’

‘ကိုယ်တော်ကလေးဘုန်းရှိန်အား အိမ်ရှေ့မင်းအဖြစ်နှင့် ခန့်ထား
သည်ကို မှူးမတ်တို့ကိုယ်စား သင့်မြတ်တော်မူပါကြောင်းကို တင်ဝံ့ပါ
ဘုရား သို့သော်’

‘တင်ဗျာ’

‘ထိုသို့ ဘုရင်မင်းမြတ်က ခန့်ထားတော်မူကြောင်းနှင့် ညီလာခံက
သဘောတူကြောင်းကို... တရားလွှတ်တော်ကြီးသို့တင်ပြ၍ တရား
လွှတ်တော်ကြီးက သဘောတူကြောင်းကို ရယူရန်သင့်ကြောင်းပါဘုရား’

‘ရွှေဘုန်းတော်ရှင်ဘုရား’

‘မြဲတိုက်တော်ဝန်မင်းတင်ဗျား’

‘နန်းရင်းဝန်ကြီးတင်သည်မှာ ထုံးတမ်းစဉ်လာစည်းကမ်း မဟုတ်
သဖြင့် အိမ်ရှေ့မင်းခန့်ထားရန်ကို တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ တင်ရန်မလို
ပါဘုရား’

‘ကိုဖြဲ... သည်လိုရှိနေတယ်’

‘ဆိုပါဗျာ’

‘အရေးကြီးတဲ့သဘော၌ အများကသဘောတူညီမှ သင့်လျော်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့မင်းခန့်ထားရိုး ထုံးတမ်းစဉ်လာသဘောရိုးမှာ မဟေသီမိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သားတော်ကိုသာ ခန့်ထားရမိဖြစ်ခြင်းကြောင့်ပါ’

‘ကိုယ်တော်ကလေး ဘုန်းရှိန်သည် မဟေသီမိဖုရားခေါင်ကြီး၏ သားတော်ပင် မဟုတ်လား...’

‘ဟုတ်တယ် ကိုဖြီ။ သို့သော် အဲသည်ခေါင်ဖုရားဟာ နတ်ရွာသို့ ကြွတော်မူပြီး ယခုခေါင်ဖုရားမှာလည်း သားတော် ကျော်မြင့်ဟူ၍ ရှိချေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ခန့်ထားတော်မူခြင်းနှင့် ညီလာခံသဘာက သဘောတူခြင်းသည် တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ပေသည်ဟု တရားလွှတ်တော်ချုပ်က သဘောတူခြင်းကို နတ်လူကောင်းချီးပေးရန်လို၍ပါ။ ကိုယ်တော်ကလေးဘုန်းရှိန်အား အိမ်ရှေ့ခန့်ထားတော်မူမည်ကို အားလုံးက သဘောတူညီကြပါတယ် ကိုဖြီ...’

‘အစ်ကို၊ အစ်ကိုစကားမှာ မှန်သလိုလိုနှင့် မှားသည်၊ သင့်လျော်သလိုလိုနှင့် မသင့်၊ အကျိုး လိုသယောင်နှင့် အပြစ်ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်တော်ကလေး ဘုန်းရှိန်သည် တောင်နန်းမဒေဝီ မဟေသီခေါင်ဖုရားကြီးက မြင်တော်မူခြင်းအစစ်၊ ကိုယ်တော်ကလေးကျော်မြင့်သည်လည်း အိမ်ရှေ့ကိုယ်တော်နှင့် မထိုက်မတန်မဟုတ် ထိုက်တန်ပါသည်။ သို့သော် ကိုယ်တော်ကလေး ကျော်မြင့်သည် ယခုခေါင်ဖုရား၏ သားတော်ဖြစ်သော်လည်း ခေါင်ဘုရားအဖြစ်နှင့် မြင်တော်မူသော သားတော် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်တော်ကလေး ဘုန်းရှိန်သည်သာ ခေါင်ဖုရားကြီးမှ မြင်သောသားတော်ကြီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် တရားလွှတ်တော်ကြီးသို့ ပို့ရန်မလိုပါ။’

‘ကိုဖြီ ယခုကိစ္စမှာ တရားရေးရာ၌ ပတ်သက်နေ၍ ကိုဖြီလည်း တရားသူကြီးမဟုတ်၊ ကျုပ်လည်း တရားသူကြီးမဟုတ်၊ ဆုံးဖြတ်ရန်

မသင့်၍ တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ပို့ရန်လိုသည်။’

‘အစ်ကို ကျွန်တော် တရားသူကြီးမဟုတ်သော်လည်း ဓမ္မသတ်၊ ရာဇသတ်ကို ကောင်းစွာနားလည်သည်။ သဘာဝသဘောကို ကောင်းစွာ တတ်သည်။ လောကသျှတ္တရကို ကျနစွာနားလည်သည်။ တက္ကသိုလ် ကြီးက ကောင်းစွာလေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကောင်းစွာ နားလည်သည်။’

‘မောင်မြကို ကျုပ်က နားမလည်ဘူးမဆို၊ မတတ်ဘူးမဆို။ သို့သော် မောင်မြသည် တရားသူကြီးမဟုတ်...’

‘မှန်ပါတယ်။ ယခုတရားလိုမရှိ၊ တရားခံမရှိ။ တရားသဘော နှင့် တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ တင်ရန်မလို...’

‘သဘောတူရင် ကောင်းတယ် မဟုတ်လား...’

‘တရားလွှတ်တော်ချုပ်က အဂတိလိုက်စားပြီး ဆန့်ကျင်ဘက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် အလွန်ရှုပ်ထွေးခြင်း ဖြစ်လာရမယ် မဟုတ်လား...’

‘ကိုမြဟာ တရားလွှတ်တော်ချုပ်ကို ထိပါးပြီး စကားကိုမဆို သင့်...’

‘တရားလွှတ်တော်ချုပ်မှာလည်း လူတွေပဲ။ နတ်မဟုတ်။ နတ် တောင်အဂတိ လိုက်စားသေးတယ်။ လူပဲ အဂတိလိုက်စားမှာပဲ...’

‘ကိုမြကော လိုက်စားသလား...’

‘ကျွန်တော်လည်း လိုက်စားမှာပဲ။ အထိန်းအချုပ်ရှိနေ၍သာ တော်မှန်နေရပါတယ်။ မည်သူမဆို အဂတိ လိုက်စားမှာပဲ’

‘ကိုမြရဲ့ စကားဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကိုပင် မလွတ်ဘဲ ထိပါးနေ ပြီ...’

‘မှန်တယ်၊ သည်လိုဟာကို ငမြတို့ ဂုတ်ဝန်တို့ ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့၍ မယ်သိုက်က ကလော်ပြီးသော် ဖော်ပြခဲ့ပြီ။ သမီးကလေးအရွယ်က နိုင်ငံ

တော်မှာ ဖြစ်ပျက်နေပုံများကို လန်လာအောင် ကျင့်ဆောင်သွားတော့
 ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ တာဝန်ရောက်လာသလဲ၊ ငမြတို့ရဲ့ ခေါင်းပေါ်ရောက်
 နေတယ်။ အဘယ်သူငြင်းဆိုနိုင်သလဲ။ နှမ်းတစ်လုံးမျှ တံစိုးလက်ဆောင်
 မယူဘဲနှင့် ခေါင်းငုံ့ကာနေခဲ့ရတယ်။ အရှက်ကွဲခဲ့ရတယ်။ တက္ကသိုလ်
 ပြန် ပညာရှိကြီးဆိုသော ဂုဏ်ကို ရွံ့ရေနှင့်ပက်ရာရောက်ခဲ့ရတယ်။
 မနှစ်က အရိုအသေပေးပွဲမှာ နိုင်ငံတော်မေ အဖြစ်နှင့် ရက်ကန်းသည်မ
 ကလေးက တိုင်းပြည်။ ပါးစပ်ကို အသုံးပြုကြပါ။ ဘကြီးမြနှင့် ဂုတ်ဝန်
 မင်းဟာ သူတို့ရဲ့ အတတ်ပညာကို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးနှင့် ဖုံးထား
 ပြီဟု ပြောသွားတယ်။ သဘာက ပွဲတင်ထပ်အောင် ဩဘာပေးကြတယ်။
 ဒါကြောင့် ယခုပြောရတယ်။ မယ်သိုက်ပေါ်လာမှာ ကြောက်ရပါသဗျား၊
 လူမိုက်ကြီးအဖြစ်နှင့် နောက်တစ်ခါ ခေါင်းမငုံ့ချင်လို့ ယခုပြောတာပါ...'

ညီလာခံသဘာသည်ကား အတော်ပင်ရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။
 ဗြိတိန်ဝန်ကလည်း ဗြိတိန်ဝန်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုတယ်ဟု သိကြရင်
 ကောင်းတယ်။ ဗြိတိန်ဝန်သည် တံစိုးယူထားသောကြောင့် ယခုကိစ္စမှာ
 ဗြိတိန်ဝန်ကို ဘေးမှာချထားသလားဟု ထပြန်သဖြင့် ညီလာခံသည်
 တိုး၍ လှုပ်ရှားလာကြလေ၏။

ထိုသို့သောသဘောကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ထိုကိစ္စကို
 တန်းလန်းပြုကာ ညီလာခံသဘာကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေ၏။

မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် ထိုသို့ ညီလာခံက အဖြစ်အပျက်ကိုကြား
 သိရရာ မိမိတက္ကသိုလ်တွင်ရှိစဉ်က ထိပ်တင်ညွန့်၏ လာရောက်ပြော
 ကြားသည်ကို သတိရလာ၍ တိုင်းပြည်ကြီးသည် မိမိကြောင့် ပျက်စီး
 သွားမည်၊ သို့မဟုတ် ထိကပါး ရိကပါး ဖြစ်လာမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ကာ
 ကြံဆ၍နေလေ၏။

ထိုအတွင်း ၎င်း၏ လက်စွဲလူယုံတော် ငမွန်းသည် ရောက်လာ၍

ဤသို့တင်လေ၏။

‘ကိုယ်တော်ကလေးကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ဖို့ရန် ဝန်ကြီးများက ကြံဆ
နေသည်ဟု ဗြိများက သတင်းရသောကြောင့် အထူးသတိပြုစောင့်ရှောက်
ပါသတဲ့ ဘုရား...’

‘အင်း လူဆိုတာ ရန်သူရှိမှာပေါ့ကွယ်။ ကိုယ့်ကိုလိုတဲ့လူ၊ မလိုတဲ့
လူရှိတာဟာ သဘာဝပဲ...’

‘ကျွန်တော်မျိုးတို့ မခုချင်ဘူး’

‘မင်းတို့ ဘာမှမပြောနှင့်၊ ဘာမှလည်း သူတစ်ပါးကို ထိကပါး
ရိကပါးမလုပ်နှင့်၊ မင်းတို့အလွန်ဖြစ်နေမယ်’

‘မခံချင်ဘူး ဘုရား’

‘ခံချင်ပါကွယ်။ လောကဆိုတာ သည်လိုပေါ့။ ကိုင်းကိုင်း မင်း
ပျော်ပျော်သာနေ’

နောက်တစ်နေ့သော် မင်းသားဘုန်းရှိန်သည် လွှတ်တော်သို့
တက်ရောက်ရန် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ တရားဆောင်၌ အတွင်းဝန်မင်းနှင့်
တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါ အတွင်းဝန်မင်းသည် ဗြိတိုက်ဝန်မင်းက
တင်ထားသော အောက်ပါအကြောင်းကို မနေသာတော့သဖြင့် မင်းသား
အား ပြရလေ၏။

နန်းရင်းဝန်ကြီး၏သမီး ဇာရမယ်သည် နန်းရင်းဝန်ကြီး၏
အဆောင်ကိုင် မောင်ထွေးနှင့် ချစ်ကြိုက်နေ၍ လောကီဘုံသားတို့၏
ဓမ္မတာအရ ပျော်ပိုက်နေသည်ကို ဝန်ကတော်ကြီးကိုယ်တိုင် မိလေသည်။
ထိုအကြောင်းကို ဝန်ကတော်ကြီးသည် နန်းရင်းဝန်ကြီးအား တိုင်ကြား
လေရာ နန်းရင်းဝန်ကြီးလည်း အစ်မသဘောရှိသလို စီမံဟု အခွင့်ပြု
လိုက်ပါသည်။

ဝန်ကတော်ကြီးသည် တစ်နေ့သော် အဆောင်ကိုင် ငထွေးကိုခေါ်

၍ ရွှေပန်းတိမ်သည်ထံ၌ ငါက ရွှေပန်းခိုင်တစ်ခုကို လုပ်ပါဟု ခိုင်းစေ
 လိုက်သည်ဟူ၍ ပြောလေ ဆိုကာ ရွှေငါးဆယ်သားနှင့် တောင်ပြင်
 ရွှေပန်းတိမ်သည် မောင်ကလေးထံသို့ အသွားတွင် လမ်း၌ ရွှေမြို့တော်
 ဝန် အမှုထမ်းများက မောင်ထွေးအား သင်သည် နန်းရင်းဝန်ကတော်
 ကြီးထံမှ ရွှေငါးဆယ်သားကို ခိုးယူထွက်ပြေးသည်ဟု တိုင်သောကြောင့်
 လိုက်လာကာ ဖမ်းသည်ဟု... ရွှေငါးဆယ်သားနှင့်တကွ ဖမ်းပြီးသော်...
 ရွှေမြို့တော်တရားသူကြီး သိရိသုဓမ္မာမဏိရတနာ မိုးဟိန်း၏ ရုံးသို့ ပို့ထား
 ကြောင်း’

ဘုန်းရှိန်သည် ထိုထန်းဖူးကိုဖတ်ပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်စွာနေ၏။
 ထိုအခါ အတွင်းဝန်မင်းသည် မင်းသားအား ဤသို့ ပြောလေ၏။

‘ကိုယ်တော်၊ သည်စာဟာ ဗြိတိုက်ဝန်က သက်သက် နန်းရင်းဝန်
 ကြီးနှင့် သဘောချင်းမမျှသဖြင့် လည်ဆယ်ကာ ရေးသောစာ ဖြစ်ပါ
 တယ်’

‘နေဦး ဘ၊ ဗြိတိုက်ဝန်က တင်ပြသောစာကို ဘက ဆုံးဖြတ်နိုင်
 သလား။ ထိုစာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘက အကြံပေးနိုင်တဲ့ ထုံးရှိသလား’

‘ကိုယ်တော်မှားမည်ကြောင့်ပါ’

‘ဒါဖြင့် ဗြိများနှင့် ဗြိတိုက်ဝန်ဟာ... နိုင်ငံတော်မှာ အပိုလား၊
 ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံတော်ကလိန်ခြံသမားတွေလား’

‘သည်လိုလည်း မဆိုလိုပါ’

‘မဆိုလိုပေမဲ့ သည်သဘောသို့ ရောက်နေတာပဲ’

‘ကိုယ်တော်ကလေး သိထားရန်သာပါ...၊ နောင်တော့ ကျုပ်မှ
 မသိရပါလား ဆိုစရာ ဖြစ်လာမည်ကြောင့်ပါ’

‘ကိုယ့်ဝတ္တရားအတိုင်း... စည်းကမ်းထုံးတမ်းနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်
 တာကို ကျွန်တော်ကဆိုရင် ကျွန်တော်လူမိုက်ပေါ့’

‘သူတို့ချင်း စကားဦးမတည့်ကြလို့ပါ’

‘ကိုင်းလေ၊ သည်စာကိုယူသွားရတာပေါ့။ သည်အမှုတွဲဟာလည်း ရုတ်တရက် လွှတ်တော်ချုပ်သို့ ရောက်လာဦးမယ် မဟုတ်ပါ’

‘တင်ကြိုသိထားနှင့်ရန်ပါ’

ဘုန်းရှိန်သည် ထိုထန်းဖူးကိုယူ၍ လွှတ်တော်သို့တက်သွားလေ၏။

လွှတ်တော်သို့ ရောက်သောအခါ... တရားဝန်ကြီးများ၏ခေါင်းဆောင် ဓမ္မသေနာပတိက ဤသို့မေးလေ၏။

‘မောင်မောင်၊ ဗြိတိန်ဝန်မင်းထံက မည်သည့်သတင်းထူးများရခဲ့ပါသလဲ’

‘ဘယ်လို သတင်းထူးများရခဲ့တယ်လို့ ဘတို့အား ကျွန်တော်က ပြောပြရန် ဝတ္တရားရှိသလား၊ ထုံးတမ်းစဉ်လာကောရှိသလား။ မရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော်က ပွင့်ကြားရင် ကျွန်တော်နှင့် လွှတ်ရုံးတော်ကြီးဟာ တန်သလား။ ဘကကော ကျွန်တော်အား မေးဖို့ ထုံးတမ်းစဉ်လာရှိပါသလား။ မေးဖို့ရန် စီမံအုပ်ချုပ်ရေး ဧရာသတ်ကျင့်ထုံး အခွင့်ပြုပါသလား။’

‘ရခဲ့သလားလို့ပါ။’

‘ကိုင်း အောက်ရုံးများကတင်ပို့သော စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် ဝန်ထောက်မင်းက တင်ပြဗျာ...’

ဘုန်းရှိန်သည် လွှတ်တော်မှ ဝန်ထောက်မင်း တင်ပြသော အောက်ရုံးက စီရင်ချက်များကို ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် အောက်ပါ အနောက်ပြင် တရားရုံးတော် ဓမ္မကျော်ခေါင် ဦးမိုးထိ၏ စီရင်ချက်ကို လွှတ်တော် ဝန်ကြီးများအား စဉ်းစားတည်းဖြတ်ရန် လှမ်းလိုက်လေ၏။

တံငါသည် ခင်မောင်ဦးနှင့် ခင်မောင်ဦး၏မယား တင်တင်နွယ်တို့သည် ခုနှစ်ပိဿာခန့်ရှိသော ငါးရွေးကြီး၏ ဝမ်းထဲမှ နော်ဇာကုံး

တစ်ကုံး၊ ရွှေလက်ကောက် တစ်ရန်၊ ရွှေဖက်လိပ်နားတောင်းတစ်ဖက်တို့ကို ရပါသည်ဟု ရွှေပြည်တော်ဝန်မင်း၏ ရုံးတော်သို့ တင်ဆက်လေသည်။ ၎င်းတို့ ငါးရွေးကြီး၏ ဝမ်းထဲ၌ရကြောင်းကို ငါးကြီး၏ ဝမ်းကိုခွဲရာ တွေ့ကြောင်းကို အခြားငါးသည်မ မြင့်မြင့်ခေါင်၊ နှင်းနွယ်၊ ထိပ်တင်စိုး၊ နွဲ့နွဲ့ခင်တို့အား သက်သေတင်ပြသည်။ ၎င်းတို့၏ သက်သေများကလည်း သူတို့၏ရှေ့တွင် ငါးရွေးကြီး၏ ဝမ်းကိုခွဲရာ၌ တွေ့မြင်ရကြောင်း တစ်ထပ်တည်း ထွက်ဆိုကြသည်။

ထိုသို့ ခင်မောင်ဦးနှင့် တင်တင်နွယ်တို့၏ အစစ်ခံခြင်းနှင့် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ယုံကြည်ဖွယ် လုံးဝမရှိချေ။

နော်ဇာကုံး၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဖက်လိပ်နားတောင်းတို့သည် ငါးဝမ်းထဲသို့ မည်ကဲ့သို့ ရောက်ရာသနည်း၊ ရောက်နိုင်သနည်း။

စင်စစ်စွပ်စွဲ၍ အမှုကို လျှောက်ထားသော သူကြွယ်ကြီး ဦးစိတ်ကောင်းက ၎င်း၏ နော်ဇာကုံး၊ ရွှေလက်ကောက်၊ ရွှေဖက်လိပ်နားတောင်းတို့ ပျောက်သွားသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ယခု တံငါသည် ခင်မောင်ဦး တင်တင်နွယ်တို့က ငါးဝမ်းထဲမှရသည်ဟု ရွှေပြည်တော်ဝန်မင်းထံ တင်ပါသည်။

ဤပစ္စည်းတို့ကို ၎င်းတို့သည် ခိုးယူပြီးမှ မလုံသဖြင့် လည်ဆယ်ကာ တင်သွင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟု အဆိုသည်အကြောင်းမှန် ဖြစ်သည်။

ထိုပစ္စည်းများကို ပန်းထိမ်ဆရာတော် မောင်လိမ္မာက ဦးစိတ်ကောင်းအား သူလုပ်ပေးဖူးကြောင်း သက်သေခံသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုပစ္စည်းများကို ပစ္စည်းရှင် သူကြွယ်ကြီးအား ပြန်ပေးစေ။ ခင်မောင်ဦးနှင့် တင်တင်နွယ်တို့ကား သူကြွယ်ကြီး၏ ပစ္စည်းများကို တစ်နည်းနည်းနှင့် ခိုးယူကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ထောင်ဒဏ်ခြောက်လစီကျခံစေ။

မင်းသားဘုန်းရှိန်သည်ကား ဤသို့ဆို၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ ဘတို့’
 ‘တရားလမ်းကြောင်း မှန်ပါပေတယ်’
 ‘ကောင်းပြီ၊ သူကြွယ်ကြီးဦးစိတ်ကောင်းကို နက်ဖြန်လွှတ်တော်သို့
 ဆင့်၊ ဗြိမ္မာဗုဒ္ဓိဦးတောက်ရွမ်းကလည်း ဆင့်ခေါ်လိုက်ပါ’

*

ထိုနေ့ညနေသော် ဘုန်းရှိန်သည် လူ့အဘိဓာန်ကို ကြည့်ရှုကာ
 သုံးသပ်နေ၏။ ထိုအခါ ၎င်း၏ အဆောင်ကိုင် ငွှမ်းသည် လာရောက်
 ၍ ဤသို့တင်လေ၏။

‘ကိုယ်တော်၊ သီရိသုဓမ္မမဏိရတနာမိုးဟိန်း တရားသူကြီးလာ
 ပါတယ်’

‘ဒါဘာဖြစ်သလဲ’
 ‘ကိုယ်တော်နှင့် တွေ့ချင်လို့ပါတဲ့’
 ‘မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်’
 ‘ကိုယ်တော် သီရိသုဓမ္မ မဏိရတနာဘွဲ့တံဆိပ်ရထားတဲ့ တရားသူ
 ကြီးတစ်ဦးပါ’

‘ဒါကြောင့်မတွေ့ချင်တာ’
 ‘ဟာ... ကိုယ်တော့်နှယ်’
 ‘ငါသည်လို ဘွဲ့တံဆိပ်သမားတွေကို တွေ့ရမှာ သိပ်ကို.....။
 ပြောလိုက်ကွယ်၊ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့’

ငွှမ်းလည်း ပြန်ရောက်၍ တရားသူကြီး သီရိသုဓမ္မမဏိရတနာ
 မိုးဟိန်းအား ကိုယ်တော်ကလေး ညောင်းညာတော်မူလို့ ဧည့်သည်နှင့်...
 အတွေ့မခံနိုင်ပါ... ဟု လိမ္မာသော တပည့်ပီသစွာပြောလေလျှင် တရား
 သူကြီးဦးမိုးဟိန်းသည် ပြန်သွားလေ၏။